Biblioteca Regională
Tg-Mureş, RAM.

Cutezătorii

REVISTĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

21

JOI, 23 MAI
1968, ANUL II

Foto: Gh. VINȚILĂ

CONSTANȚA — MAREA POARTĂ MARITIMĂ A ȚĂRII, FEREASTRĂ DESCHISĂ DIN VECHIMILE TOMISULUI SPRE LARGUL ALBASTRU AL MĂRILOR, ÎMPLINEȘTE ȘAIZECI DE ANI DE LA INAUGURAREA PORTULUI MO-

ECRAN

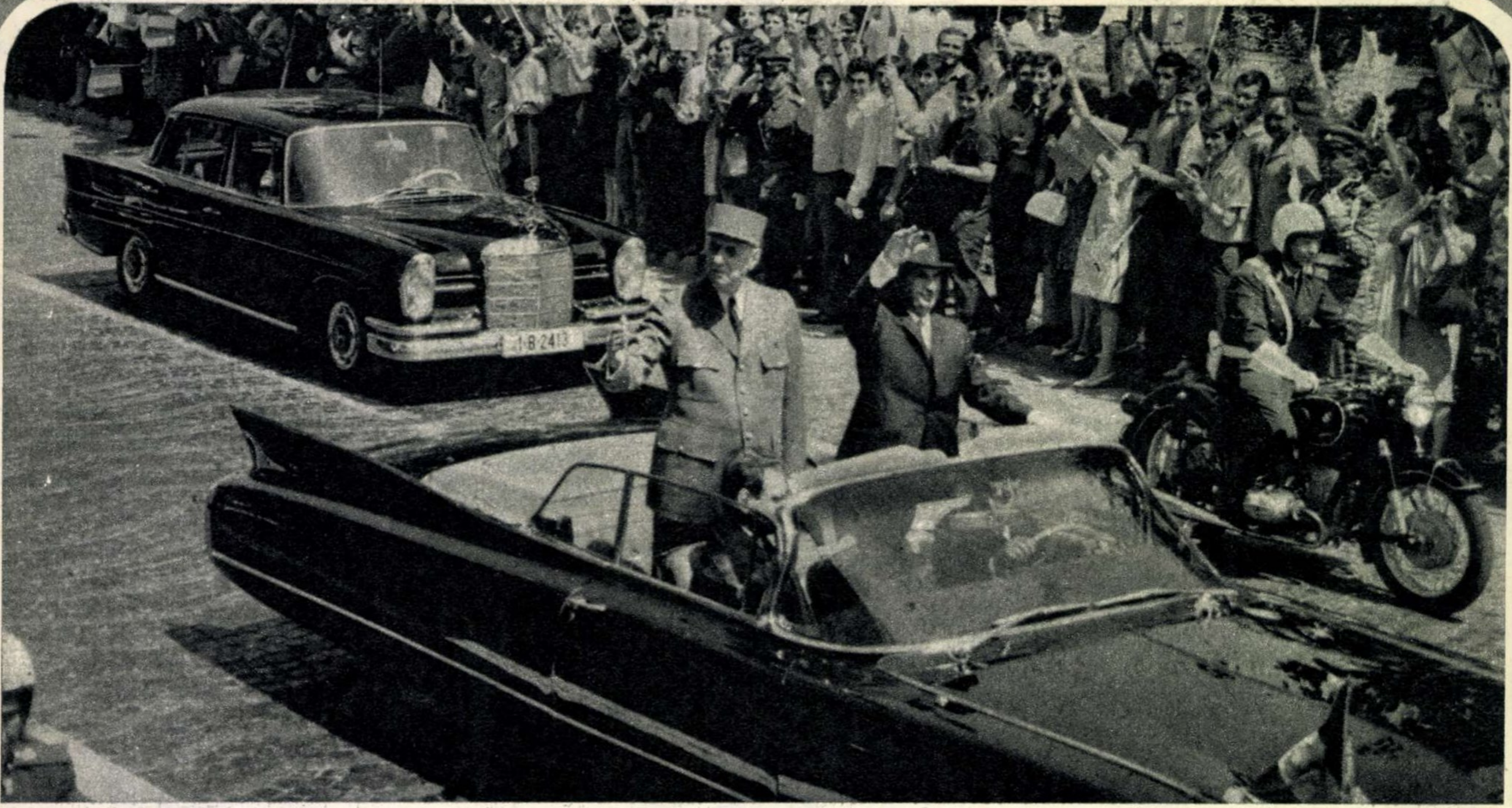

VIZITA ÎN ROMÂNIA A PREȘEDINTELUI REPUBLICII FRANCEZE

TIMP DE MAI MULTE ZILE, ȚARA NOASTRĂ A FOST GAZDA UNUI OASPETE DE SEAMĂ: CHARLES DE GAULLE, PREȘEDINTELE FRANȚEI A FĂCUT O VIZITĂ OFICIALĂ ÎN ROMÂNIA, LA INVITAȚIA PREȘEDINTELUI CONSILIULUI DE STAT, TOVARĂȘUL NICOLAE CEAUȘESCU.

LA NOI CA ȘI PRETUTINDENI ÎN LUME, GENERALUL CHARLES DE GAULLE ESTE CUNOSCUT CA O PROEMINENTĂ PERSONALITATE POLITICĂ, MILITARĂ ȘI CULTURALĂ, AVÎND UN ROL DE SEAMĂ ÎN LUPTA DE ELIBERARE DE SUB FASCISM, ÎN CONSTRUIREA FRANȚEI CONTEMPORANE. TOTODATĂ, PREȘEDINTELE REPUBLICII FRANCEZE DESFĂȘOARĂ O VASTĂ ȘI NEOBOSITĂ ACTIVITATE PENTRU A PROMOVA ÎNTRE STATELE LUMII, ȘI ÎN MOD SPECIAL ALE EUROPEI, O COLABORARE BAZATĂ PE RESPECTAREA FIINȚEI ȘI INDEPENDENȚEI NAȚIONALE, CONDUCÎND LA PROGRES ȘI PROSPERITATE, LA APĂRAREA PĂCII.

PRIMINDU-L CU O DEOSEBITĂ CĂLDURĂ ȘI CU ADÎNCĂ BUCURIE PE GENERALUL DE GAULLE, POPORUL NOSTRU ȘI-A MANIFESTAT ÎNALTE SENTIMENTE DE CORDIALITATE FAȚĂ DE PRESTIGIOASA PERSONALITATE CARE ESTE PREȘEDINTELE FRANȚEI, ȘI, PRIN PERSOANA ACESTUIA, TRADIȚIONALELE SENTIMENTE DE AFECȚIUNE FAȚĂ DE POPORUL FRANCEZ.

ACEASTĂ VIZITĂ PE CARE, ÎNTR-UNA DIN CUVÎNTĂRILE ROSTITE, TOVARĂȘUL NICOLAE CEAUȘESCU A CARACTERIZAT-O DREPT «O ADEVĂRATĂ SĂRBĂTOARE A STRĂVECHII PRIETENII ROMÂNO-FRANCEZE» A DEMONSTRAT CĂ, CONTINUÎND VECHI TRADIȚII DE STIMĂ ȘI COLABORARE RECIPROCĂ, ROMÂNIA ȘI FRANȚA AU TOATE CONDIȚIILE CA SĂ-ȘI LĂRGEASCĂ ȘI SĂ-ȘI AMPLIFICE STRÎNSELE LEGĂTURI ÎN DOMENIUL POLITIC, ECONOMIC, CULTURAL, ADUCÎND ÎMPREUNĂ O CONTRIBUȚIE DE SEAMĂ LA CAUZA PROSPERITĂȚII POPOARELOR NOASTRE, A SECURITĂȚII EUROPENE A PĂCII ÎN LUME.

Cronicar

Înaltă operă de cultură

Inițiind și elaborînd ceea ce astăzi, după votarea de către Marea Adunare Națională, cunoaștem sub numele de Lege privind învățămîntul în Republica Socialistă România, partidul, conducerea sa superioară au făcut tinerei generații de azi și generațiilor care vin, tuturor elevilor și profesorilor, un dar de o nemăsurată bogăție, o excepțională operă de cultură.

Fără îndoială, gradul de civilizație al unei națiuni îl indică, într-o mare măsură, dezvoltarea învățămîntului. România modernă se numără printre statele cu un învățămînt prestigios, recunoscut ca atare pe plan mondial. Recenta lege ridică pe o treaptă superioară a perfecționării școala noastră de toate gradele, fundamentînd adevărul că, la noi, învățămîntul, așa cum a spus tovarășul Nicolae Ceaușescu, este «principal izvor de cultură și factor de civilizație».

Scriu aceste rînduri pentru a ajunge sub ochii voștrii, ai pionierilor. Cred că pentru voi, din nenumăratele prevederi ale acestei importante legi, este în primul rînd necesar să amintesc aici pe aceea atestînd că cultura generală de bază este asigurată tuturor cetățenilor prin învățămîntul obligatoriu și cu durata de minimum 10 ani. N-aș putea apoi să nu adaug că întregul nostru învățămînt este gratuit, elevii și studenții se bucură de burse și de alte forme de sprijin material, de îngrijirea sănătății, de excursii și de odihnă în tabere.

Ca profesor, am bucuria de a mă număra printre cei care, în mod nemijlocit, vor simți beneficiile unei atît de importante legi. Dar mai presus de toate, în dezvoltarea multilaterală a elevilor mei îi voi recunoaște, curînd, roadele binefăcătoare.

Prof. PAUL MITROI

Memoria PĂMÎNTULUI ROMÂNESC

AICI, ORICE PAS MĂ APROPIE DE COPILĂRIE,
DUNĂREA ÎMI MURMURĂ PRIMUL NESOMN DE DRAGOSTE.
LARGILE BULEVARDE, CURBATE PE MALUL NOSTALGIC,
ÎȘI CAȚĂRĂ MIRAREA PE BLOCURILE-TURN,
POATE VOR MAI GĂSI UNDEVA
UMBRA CHIREI CHIRALINA.
NUMAI VERSUL MEU, PESCĂRUȘ NELINIȘTIT,
CAUTĂ URMA VECHILOR VADURI,
DAR, IZBIT DE PLASA DEASĂ A SCHELELOR,
ZBOARĂ SPRE SINGURUL CER LIBER, AL ÎNĂLȚIMILOR.
NOAPTEA BRĂILEANĂ ZUMZĂIE DE STELE.

MIHU DRAGOMIR
din «Triptic brăilean»

BRĂILA, SLATINA 600

DUMITRU ALMAȘ

TINEREȚEA BĂTRÎNELOR ORAȘE

Se împlinesc, anul acesta, șase sute de ani de cînd Brăila și Slatina sînt atestate ca localități în documentele epocii. Șase veacuri de viață frămîntată de lupte pentru independență și libertate, pentru civilizație și progres.

Brăila — a început să se dezvolte ca o cetate a comerțului cu genovezii și cu brașovenii. Slatina — ca un centru de odihnă și de vămuire a caravanelor de care negustorești ce coborau dinspre Sibiu spre Turnu Măgurele sau spre Craiova. La anul 1544, Brăila a fost transformată în raia turcească. În curgerea vremii, de multe ori ienicerii și achingiii adăpostiți aici au săvîrșit atacuri și prădăciuni asupra românilor. De mai multe ori cetatea turcească de aici a fost cucerită de români. Ca de pildă, de ostașii lui Ion Vodă cel Viteaz al Moldovei, în 1574, sau de banul Mihalcea, unul dintre căpitanii lui Mihai Viteazul în 1595. În anul 1829, prin tratatul încheiat la Adrianopol, raiaua aceasta a fost desființată și tot teritoriul ei încorporat la Țara Românească, așa cum trebuia să fie. Îndată s-a dărîmat cetatea turcească și s-a pornit construcția unui oraș mare, modern, port la Dunăre. Așa, Brăila a devenit, repede, o fereastră deschisă spre largurile lumii.

Cam aceeași istorie a trăit-o și orașul Slatina. După transformarea Turnului în raia, orașul de pe Olt a tînjit mult. S-a dezvoltat greu. În 1821, slătinenii l-au văzut pe Tudor Vladimirescu trecînd Oltul, cu pandurii lui și cu «adunarea cea obștească» a poporului răzvrătit împotriva boierimii.

Dar vremea a trecut. Azi la Slatina strălucesc marile construcții ale uzinei de aluminiu. În plină cîmpie, harnicii slătineni dau viață industrială unui oraș care se părea că-i sortit să rămînă doar o așezare modestă și prăfuită de cîmpie. Uzina a atras după sine construcții de cartiere noi, frumoase, moderne.

Cu mîndria lor recunoscută, brăilenii au rînduit și ei în anii noștri o viață economică intensă orașului lor, îmbogățind-o cu uzine și fabrici moderne. ale căror produse sînt cunoscute atît în țară cît și peste hotare.

Astfel, cele două orașe, de șase ori centenare, vibrează intens sub impulsul tineresc al zilelor noastre care le sporesc bogăția și frumusețea, făcîndu-le să strălucească mai tare ca oricînd în istoria lor glorioasă.

SLATINA — CETATEA ALUMINIULUI ▶

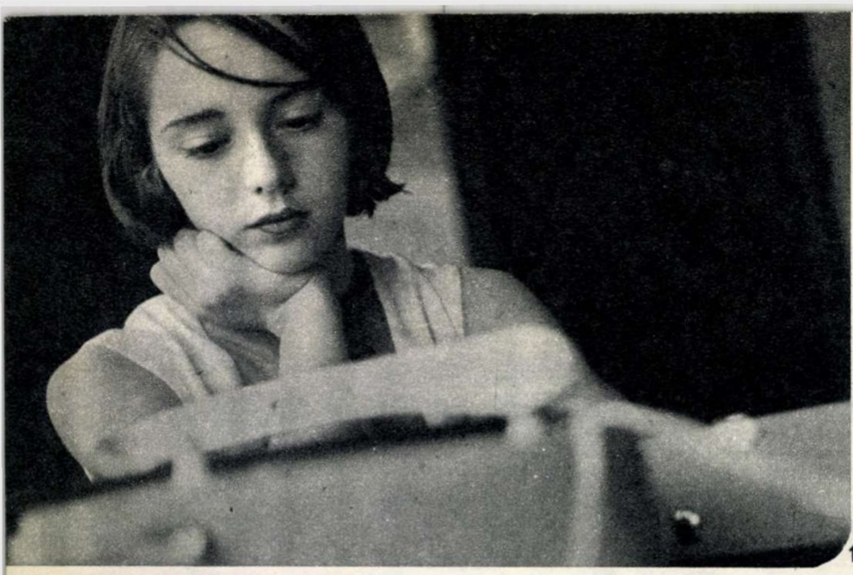

1

FOTO REPORTERII NOȘTRI LA DISPOZIȚIA VOASTRĂ

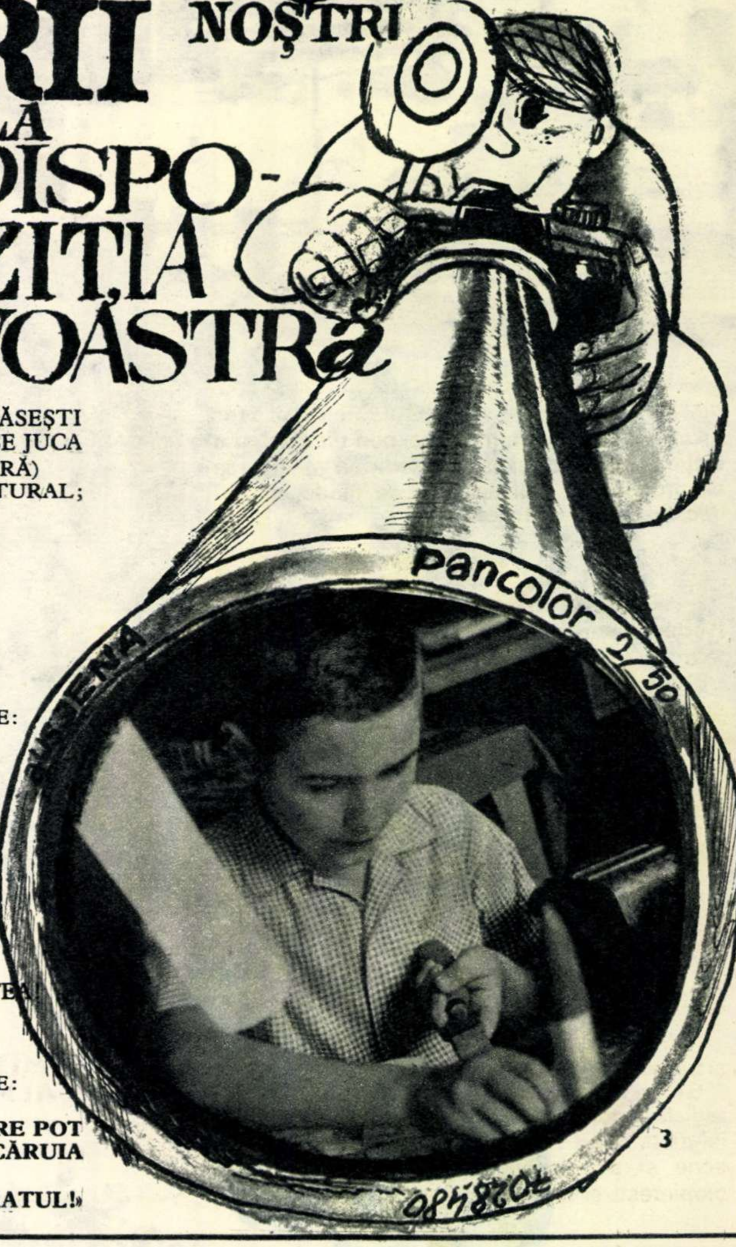

3

2

****

E GREA VIAȚA DE FOTOREPORTER! DUPĂ CE GĂSEȘTI
IDEEA (ȘI IDEILE BUNE AU PROSTUL OBICEI DE A SE JUCA
DE-A V-AȚI ASCUNSELEA CU IMAGINAȚIA NOASTRĂ)
TREBUIE SĂ AI GRIJĂ DE UN CADRU CÎT MAI NATURAL;
SĂ ȚII SEAMA DE LUMINĂ;
SĂ ALEGI OBIECTIVUL POTRIVIT; SĂ ARANJEZI
TIMPUL DE EXPUNERE ȘI DESCHIDEREA;
SĂ LE SPUI CELOR FOTOGRAFIAȚI
«NU RÎDEȚI, NU ZÎMBIȚI LA MINE, NU MIȘCAȚI!»;
SĂ ALERGI LA GARĂ;
SĂ DEVELOPEZI CLIȘEELE ÎN ACEEAȘI ZI,
ÎN TIMP CE TELEFONUL ZBÎRNÎIE MEREU:
«MAI AI MULT?». IAR CÎND POZELE
SÎNT GATA, SECRETARUL DE REDACȚIE BOMBĂNE:
«ASTA NU-MI PLACE,
NICI ASTA NU-MI PLACE!
N-AI GĂSIT ALTE IDEI?»
LA CARE TU ÎȚI IEI PULSUL ȘI
CERI UN PAHAR CU APĂ...
DAR CU TIMPUL SE REZOLVĂ
ȘI CELE MAI GRELE PROBLEME!
MICA NOASTRĂ INOVAȚIE
CONSTĂ ÎN A CERE IDEILE CHIAR
PERSOANELOR PE CARE LE FOTOGRAFIEM!
LA URMA URMELOR,
ELE APAR ÎN REVISTĂ, ELE SĂ-ȘI FRĂMÎNTE MINTEA!
AȘADAR, ACUM, ÎN PREAJMA SFÎRȘITULUI
ACESTUI AN ȘCOLAR,
AM ADRESAT UNUI NUMĂR
DE ELEVI DIN PLOIEȘTI URMĂTOAREA INVITAȚIE:
«SÎNTEM LA DISPOZIȚIA VOASTRĂ!
ALEGEȚI-VĂ SINGURI CADRUL ȘI OBIECTELE CARE POT
REPREZENTA CEL MAI BINE PREOCUPĂRILE FIECĂRUIA
DIN VOI ÎN ULTIMUL TIMP.
NOI NU VOM FACE DECÎT SĂ DECLANȘĂM APARATUL!»

Comentariul: SANDU ALEXANDRU Fotografiile: GH. CUCU

ROZETELE Cutezătorii

POȘTA
POȘTA
POȘTA
POȘTA
POȘTA
POȘTA

Dacă i-aș numi pe corespondenții noștri ochii și urechile agere ale revistei n-aș greși. În fiecare zi, o dată cu sosirea poștașului, ne vin în redacție, zeci, sute de scrisori din toate colțurile țării, în care sînt notate, de multe ori cu talent și cu pricepere de reporter, multe momente interesante din viața patriei, a oamenilor de pe meleagurile ei, a copiilor. În măsura spațiului tipografic de care dispunem, unele dintre aceste materiale pot fi citite chiar în paginile de față. Pe altele le veți citi în numerele următoare. Foarte pe scurt, altora le răspundem în cadrul acestui dialog săptămînal.

MIHAI RĂDULESCU, clasa a VIII-a. Cum poate deveni un document istoric subiectul unui reportaj? Destul de simplu, cu condiția ca reporterul să aibă talent. Scurta istorie a unei decorații primite de bunicul sau de tata în timpul războiului ar putea să ne pună în față lucruri de-a dreptul emoționante.

ALBIȘOR EMIL, clasa a VII-a, Vînju Mare, jud. Mehedinți. Jurnalul expediției voastre este interesant. Totuși, dacă ar fi ceva mai concentrat... Chiar și într-un reportaj cuvintele trebuie folosite cu mare economie. Să nu fie niciodată mai multe vorbe decît idei.

BUMBAR SILVIA, Școala generală Poiana Seciuri, jud. Gorj. Ne-a plăcut stilul scurt, informativ, al știrii tale. Mai trimite.

Am mai primit corespondențe bune pentru Rozetele «Cutezătorii» de la: *TUDOSE FLORICICA, clasa a IV-a, Hotarele, jud. Ilfov, IONEL LIANA, Brașov* și de la alții. Ei vor primi prin poștă Rozetele promise.

Amicul Rozetelor

POȘTA
23-V
Cutezătorii

ROZETELOR

PATRIE

Pe-un picior de plai
Pe-o gură de rai
S-au născut aceste mori de vînt,
Și aceste mori de apă,
Și lotcile pescărești fără pînze
Cu care gonesc să prind răsăritul,
În Marea cea mare...
S-au născut pietrele astea rotunde,
Ca ideile,
Și cerbii înstelați
Rumegînd degetele pădurii,
Și puiul de urs, cu blana ruginită,
Pe care a adormit luna.
Uitînd să apună...

RUINEA MARIANA, cl. a VII-a,
comuna N. Bălcescu,
județul Ilfov

4

— Très bien, ne-a spus **Balaban Clara,** din clasa a V-a, Liceul nr. 2. Daţi-mi voie să-mi aduc picupul. Aşa. Acum mă aşez, pun un disc cu o lecţie de franceză şi ascult. Pe urmă voi încerca să pronunţ cît mai aproape de model. Puteţi declanşa aparatul! (foto 1)

*

— Vă rog să aşteptaţi o clipă — ne-a rugat **Keller Carmen,** din clasa a IV-a, Şcoala generală nr. 21.

După cinci minute a reapărut în acest frumos costum, înălţată graţios pe poante. Noi am înţeles... şi iată fotografia (foto 2).

*

Scheeanu Sorin, din clasa a VII-a, Liceul «I.L. Caragiale» ne-a condus în atelierul unde a construit modele de vapoare şi de avioane, un aparat de radio cu tranzistori şi acum se ocupă de rachete: «E poziţia care mă reprezintă cel mai bine!» (foto 3).

*

— Mie îmi place să stau afară, pe iarbă, şi să scriu versuri!

Sicoe Florin, din clasa a V-a, Liceul «I.L. Caragiale», compune de la vîrsta de 4 ani, cînd îşi dicta poeziile bunicii! Mai tîrziu a învăţat să scrie şi să... publice în ziare, în culegerile pionereşti şi în revista liceului (foto 4).

— Cred că putem face poza — zice **Ovidiu Stoicescu,** clasa a III-a, Liceul nr. 2 — totuşi am impresia că am uitat ceva. Oh, acum ştiu... Peştele!

Desenatorul nostru, amabil, îi oferă pe clişeu o ştiucă... grafică!

— Nu vă miraţi că în loc să vă invit în salon v-am condus la... bucătărie! se scuză **Ştefan Gabriela,** din clasa a VIII-a, Şcoala generală nr. 8. Şi gătitul e o artă! De ziua mamei am făcut prima tentativă, încercînd o reţetă de prăjituri care au ieşit cam... prăjite, dar de atunci am căpătat oarecare experienţă. Dacă mai aşteptaţi puţin, o să vă convingeţi!

Cornel Năftănăilă, din clasa a VII-a, Şcoala generală nr. 23, a obţinut anul trecut premiul III la un concurs republican. El e de părere că lîngă şevalet este foarte fotogenic!

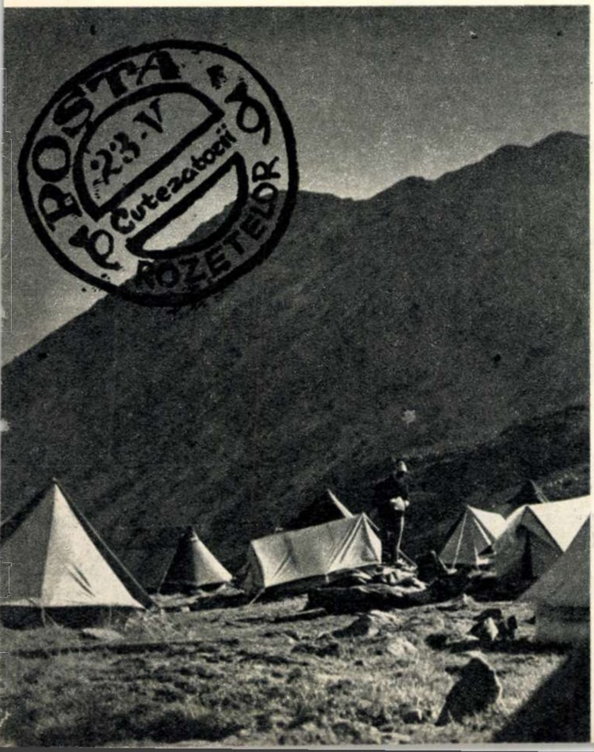

«SUS, LA MUNTE», fotografie executată de TEGLASI CSABA, clasa a VI-a, C, Şcoala generală nr. 15. Braşov.

ACASĂ LA CĂTĂLINA

Pe cînd mă aflam la Tg.-Jiu am făcut o vizită la casa Ecaterinei Teodoroiu. O căsuţă mică, cu două odăi şi tindă miniaturală. Curtea îngustă, cu ronduri de flori, e parcă mereu în aşteptarea oaspeţilor. Sau, poate, mereu în aşteptarea fetei care nu se mai întoarce... Păşind peste pragul mărunt te impresionează modestia. Într-un scrin Cătălina şi-a uitat o cosiţă. Şi mai e aici, în scrinul cu geam rece, o fustă simplă şi o cămaşă. Cămaşa este cazonă şi face parte din echipamentul ostăşiţei. Iată şi o fotografie. Un ostaş tînăr, suplu, cu ochii luminoşi şi fruntea lată. O altă poză o arată pe eroina de la Jiu cu steagul în mînă. Cătălina era săracă, prea săracă şi încercase pe toate căile să se ridice cumva deasupra acestei sărăcii. Învăţase cum putuse o şcoală sanitară. Ţinea cu tot dinadinsul să fie de folos. În cealaltă odaie, cu vatră de foc şi corlată în jurul hornului, un pat... Aici stătea Cătălina. Acolo se învăţase ea. «Şi era frumoasă Cătălina, ne povesteşte o bătrînă care este sora ei. Era înaltă şi cuminte».

ISAC AUREL,
cl. a V-a A, Şcoala generală-Poiana Seciuri, Gorj

ACTORUL SILVIU STĂNCULESCU vă POVESTEȘTE DESPRE HOLLYWOOD CETATEA FILMULUI.

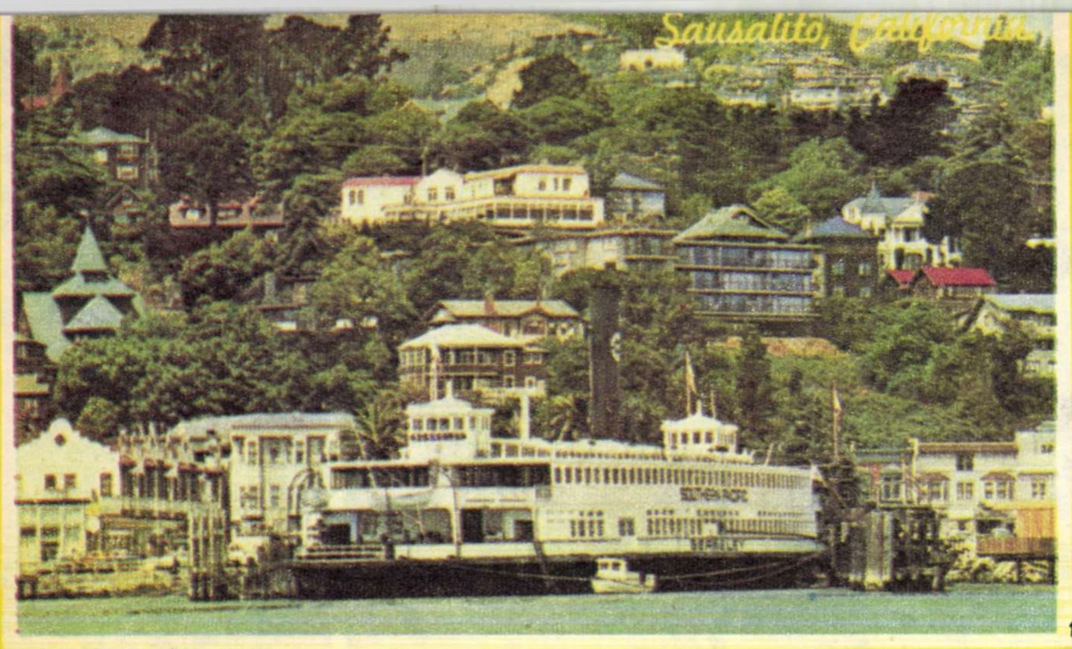

SUNSET STRIP, HOLLYWOOD, CALIFORNIA
2

1) CLUBURI ȘI HOTELURI DIN CALIFORNIA. 2) STUDIOURILE HOLLYWOODULUI. 3) NEW YORK – PRINTRE ZGÎRIE NORI, DANTELĂRIA UNEI CATEDRALE. 4) PEISAJ NEWYORKEZ. 5) SCURTĂ CONVORBIRE: ACTORUL SILVIU STĂNCULESCU ȘI SHIRLEY MCLAINE.

Samuel Goldwin, Motion Picture, Columbia, Universal, Warner Brothers, Paramount, Twenty Century Fox, sînt cîteva dintre cele mai importante studiouri din Hollywood... iar Hollywood e un oraș cuprins în marea metropolă Los Angeles. Și înăuntrul acestui oraș, studiourile amintite mai sus par ele însele adevărate orașe. Zeci de mii de filme se vor fi făcut în această impresionantă cetate a Hollywoodului, care a semănat și stîrnit atîta vis și vîlvă. Telecinemateca ne-a prilejuit de cîtăva vreme cunoașterea pentru unii, revederea pentru alții, a unor pelicule semnificative pentru «epoca de aur» a cinematografului american, care purtau pe generic nume ca: Greta Garbo, Bette Davis, sau cele ale unor comici vestiți ca Stan și Bran ș.a. Toate acestea sînt legate de Hollywood. Dar Hollywood mai înseamnă mirajul spre care aleargă, nenumărate «stele »și «steluțe» în dorința de a se acoperi cu glorie și dolari. Luminile lor sînt însă efemere; se aprind pentru o clipă și tot atît de repede se sting.

La Warner Brothers

Oare cîte filme din cîte le știm s-au turnat aici? Desigur, foarte multe.

4

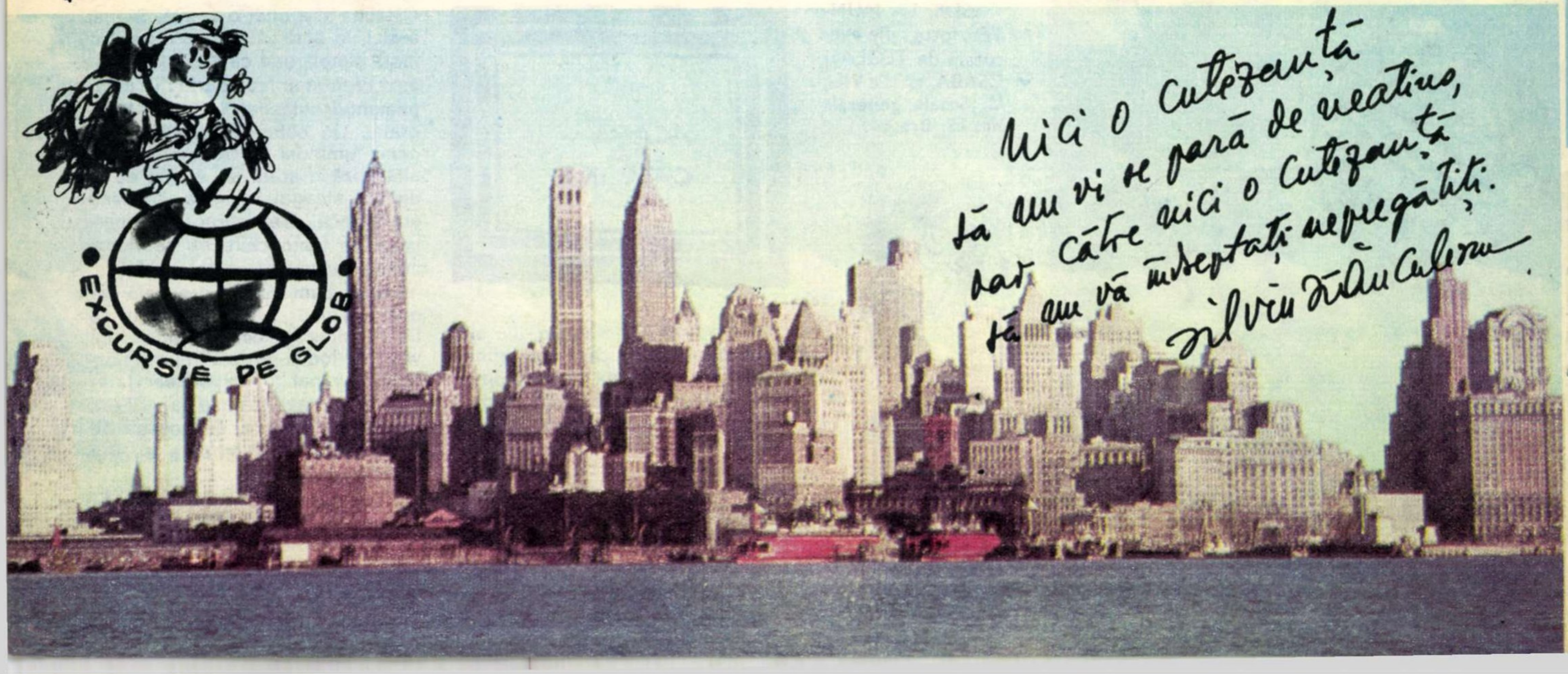

Nici o cutezanță
să nu vi se pară de neatins,
dar către nici o cutezanță
să nu vă îndreptați nepregătiți.
Silviu Stănculescu.

Conform programului stabilit, sosim la Warner Brothers la ora 12.00. Sîntem primiți de directorul Biroului de vizitatori cu care după o scurtă discuție, timp în care aflăm cîteva date statistice, luăm dejunul la unul din restaurantele Studioului. În timpul mesei, directorul se scuză că nu ne poate oferi o băutură alcoolică:

— Vedeți, masa din colțul acela, era locul preferat al lui Humprey Boggart și James Cagney. În pauze, zăboveau acolo la un «păhărel». Într-o zi, au întîrziat la reluarea filmării. Domnul Warner a intrat în restaurant și a spus: «De astăzi nu se mai servesc în studiou băuturi alcoolice». Sînt destui ani de atunci... Dispoziția a rămas în vigoare!

Am vizitat apoi studioul. Impresionant! Are 24 platouri, 30 camere pentru montaj sunet, 95 cabine pentru montaj film, 19 săli de proiecție, 48 birouri mai mari, multe ateliere și clădiri pentru tehnică (despre care se spune că pot produce obiecte de la avion pînă la ceas). Energia electrică care se consumă aici ar putea satisface un oraș cu 40 000 locuitori.

Dintre platouri, cel mai înalt (din lume chiar, scrie într-un prospect) are 72 picioare. Cea mai mare suprafață o are platoul nr. 22=102/308 picioare. În interiorul studioului străzile și drumurile măsoară 12 mile. Pe alocuri se află cartiere întregi, asemănătoare celor new yorkeze, mexicane, sau celor ale orașelor din vest etc.

În cadrul Studioului W.B., Frank Sinatra, unul dintre cei mai bogați actori ai Americii, are construcțiile lui, el fiind și producător de filme. Un lucru amuzant! Ni s-a arătat chiar platforma pe care aterizează cu elicopterul cînd vine la filmare.

În ziua cînd ne aflam acolo nu se turna decît pe un singur platou, o peliculă polițistă, film pentru televiziune. La Warner Brothers, unul din marile studiouri americane, se turna într-o zi doar un singur film! Și acela pentru televiziune! Hotărît, cinematograful american nu trăiește clipe plăcute. Mulți regizori, producători fac filme în afara Americii. Totul costă mai puțin: și vedetele și tehnica.

5

Beverly Hills...

Și aceste două cuvinte le știu bine. De cîte ori le-am auzit! De cîte ori le-am citit! Bulevardul Beverly Hills. Pe-aici, își au «cartierul general» cele mai mari și mai cunoscute stele de ieri și de azi. Obligăm mașina să meargă «la pas». Privim un adevărat album de arhitectură... Cele mai multe construcții, datorită vegetației bine plasate, sînt ferite de priviri curioase. Una dintre acestea este vila regretatei Jane Mansfield, toată în roz, culoarea ei preferată.

Tot pe acest rîvnit și mult discutat bulevard îl căutam pe Jean Negulesco, român de pe meleagurile oltenești, stabilit cu zeci de ani în urmă, în America, dăruit, după pictură, artei filmului. Dar nu-i acasă. Se află tocmai în Iran. Soția sa, neînchipuit de binevoitoare, ne impresionează de-a dreptul, reușind o performanță unică: obține pentru noi o întrevedere cu o cunoscută și apreciată actriță de film Shirley McLaine.

Pe Shirley McLaine o găsim pe platoul de filmare. Întîlnirea fusese fixată pentru orele 15,00. La 14,55 eram prezenți. Filmarea era în toi. Shirley se afla într-un microbus descoperit și abia se zărea la înălțimea parbrizului. Alături, un alt actor, Sammy Davis, în picioare, cînta. Regizorul a spus «all right», și a comandat «motor». S-a filmat un ultim cadru care a durat un minut. După aceea a spus «Thank-you» și cei de sus, au coborît. Am înțeles atunci că e pauză. Shirley s-a apropiat de noi și i-am fost prezentați. Ne-a invitat în vagonul ei — cabină care se afla chiar pe platou, și am stat de vorbă o jumătate de ceas. Deși este o răsfățată a ecranului nu-și impune un fel anume de a fi. E sinceră, inteligentă și plină de modestie. E un om, nu o vedetă. Și e o mare actriță.

Ne-a părut rău că a trebuit să stăm așa de puțin cu Shirley. Dar pauza a luat sfîrșit și trebuia să ajungem la oră fixă acasă, la Edward G. Robinson.

Edward G. Robinson, este un actor de origine română, plecat din țară prin 1910, fiind pe atunci în clasele primare. Acest artist care a încarnat în nenumărate filme personaje pline de duhul răului este un bonom, un mare om de treabă.

De cum am pășit pragul casei sale, ne-a impresionat extraordinara colecție de tablouri de mare valoare (Cezanne, Chagall, Gauguin, Picasso pentru a enumera numai o parte). Acum doi ani cunoscutul actor ne-a vizitat țara și acum ne copleșește cu întrebări despre București. Dorește să revină pentru mai mult timp ca să revadă locuri ce i-au lăsat impresii de neuitat.

……

Am plecat de la Hollywood, această cetate a filmului, cu impresii contradictorii. Ne-am dat seama că el constituie o mare industrie a filmului, dar în același timp, am înțeles că de o bună bucată de vreme, Hollywoodul înseamnă din ce în ce mai puțin arta filmului și din ce în ce mai mult bussines, cum numesc americanii afacerile.

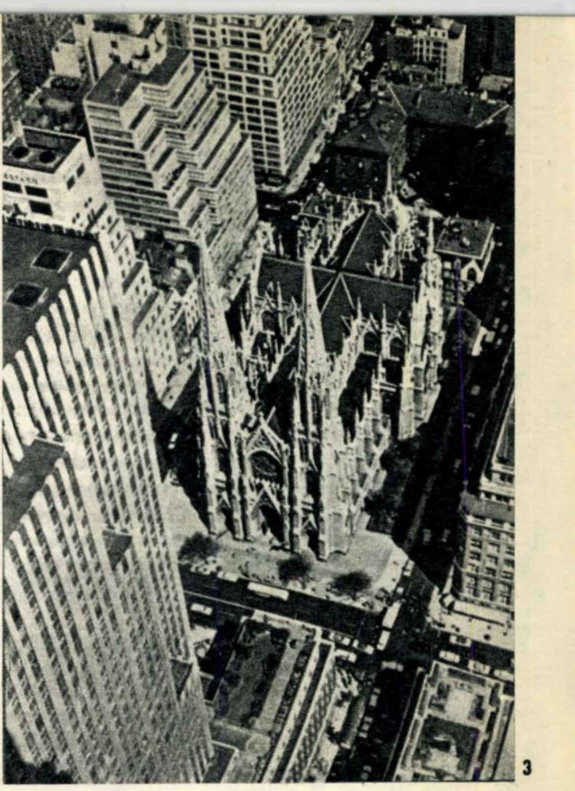

3

DISNEYLAND — ORĂȘELUL LUI WALT DISNEY — O LUME DE VIS ȘI FANTEZIE CARE POARTĂ NUMELE CUNOSCUTULUI CREATOR AL FILMULUI DE ANIMAȚIE. OASPEȚII ACESTUI ORĂȘEL SE POT ÎNTÎLNI ACOLO CU MICKEY MOUSE, POPEYE — MARINARUL, ALBĂ CA ZĂPADA ȘI ALTE PERSONAJE A LUI DISNEY. JOCURILE ȘI DISTRACȚIILE SÎNT ACI DINTRE CELE MAI FELURITE: O CĂLĂTORIE CU MONORAILLUL, UN ZBOR CU RACHETA SAU O PLIMBARE CU VAPORUL. ADESEORI, CÎNTĂREȚI DE MUZICĂ UȘOARĂ ÎI ÎNVESELESC CU MELODII PLINE DE HAZ.

JÁNOS BÓLYAI

Scenariu: HORVATH STEFANIA
Desene: TUROȘ LADISLAU

TRĂIEȘTI ÎNTR-O LUME A MINUNILOR! CERUL, ALTĂ DATĂ INACCESIBIL, E BRĂZDAT AZI DE STELE FĂURITE DE OM... DAR, CA RACHETA SĂ PORNEASCĂ, SĂ EVOLUEZE PE ORBITA STABILITĂ ȘI SĂ-ȘI READUCĂ ÎN DEPLINĂ SIGURANȚĂ PASAGERII E NEVOIE NU NUMAI DE EROISMUL, DE CUTEZANȚA COSMONAUȚILOR.

MATEMATICIANUL, DUPĂ MUNCĂ PERSEVERENTĂ CU ȘIRURI NESFÎRȘITE DE CIFRE ȘI ECUAȚII, FACE SĂ APARĂ CONTURUL MULT VISAT AL MINUNILOR VIITORULUI. JÁNOS BOLYAI A FOST UNUL DIN ACEȘTI MARI VISĂTORI. CU 136 DE ANI ÎN URMĂ A DEFINIT PRINCIPIILE DE BAZĂ ALE UNEI NOI GEOMETRII A SPAȚIULUI VALABILĂ ATÎT ÎN LUMEA MINUSCULĂ A ATOMULUI CÎT ȘI ÎN CEA A STELELOR DIN NESFÎRȘITUL UNIVERS. LUCRAREA SA DE BAZĂ «APPENDIX» A FOST APRECIATĂ PRIMA OARĂ LA OPT ANI DUPĂ MOARTEA SA, ÎNTR-O SESIUNE ȘTIINȚIFICĂ.

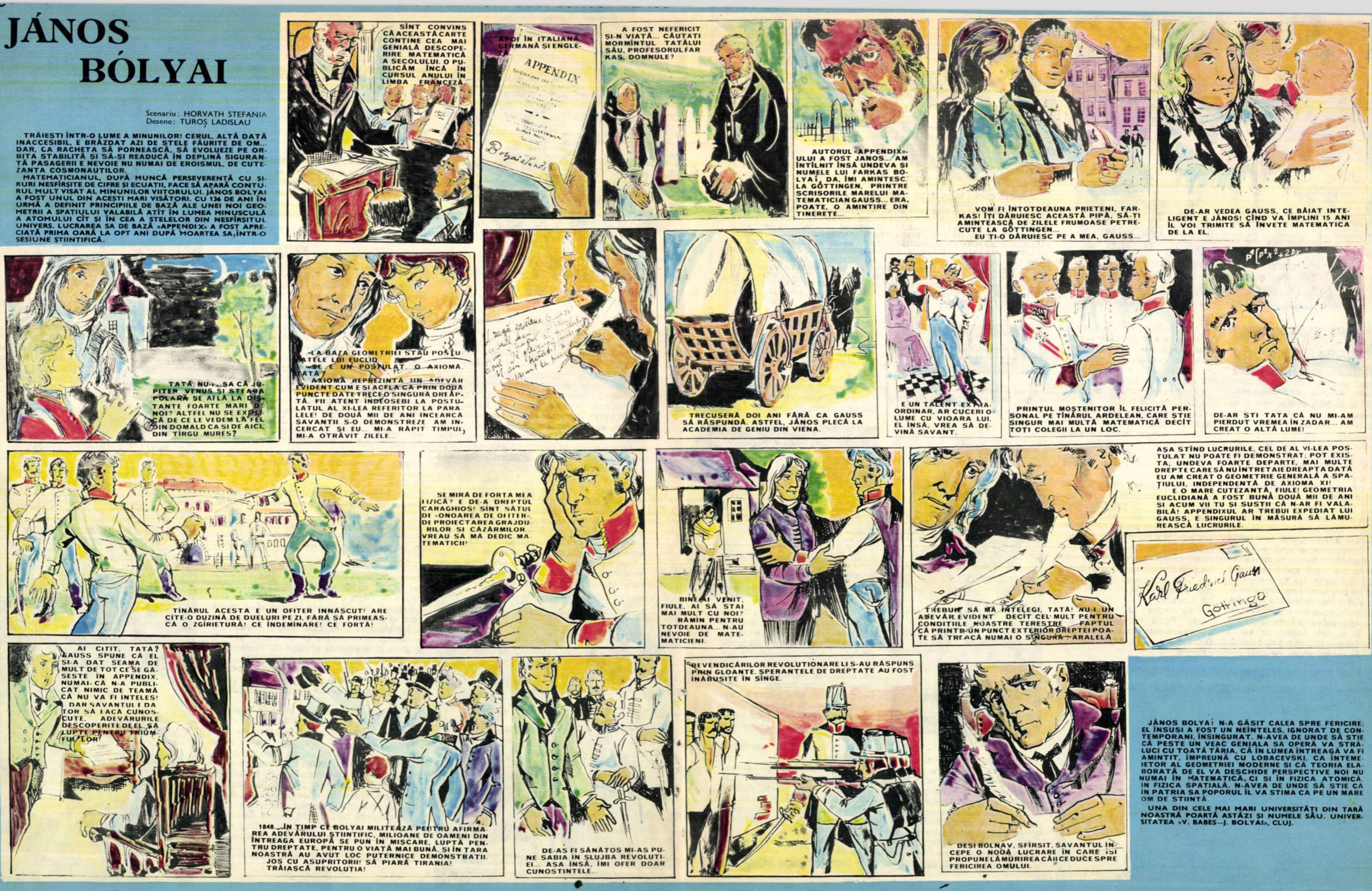
SÎNT CONVINS CĂ ACEASTĂ CARTE CONȚINE CEA MAI GENIALĂ DESCOPERIRE MATEMATICĂ A SECOLULUI. O PUBLICĂM ÎNCĂ ÎN CURSUL ANULUI ÎN LIMBA FRANCEZĂ.
APOI ÎN ITALIANĂ, GERMANĂ ȘI ENGLEZĂ.
APPENDIX
Bolyai János
A FOST NEFERICIT ȘI-N VIAȚĂ... CĂUTAȚI MORMÎNTUL TATĂLUI SĂU, PROFESORUL FARKAS, DOMNULE?
AUTORUL «APPENDIX»-ULUI A FOST JANOS... AM ÎNTÎLNIT ÎNSĂ UNDEVA ȘI NUMELE LUI FARKAS BOLYAI, DA, ÎMI AMINTESC: LA GÖTTINGEN, PRINTRE SCRISORILE MARELUI MATEMATICIAN GAUSS... ERA, POATE, O AMINTIRE DIN TINEREȚE...
VOM FI ÎNTOTDEAUNA PRIETENI, FARKAS! ÎȚI DĂRUIESC ACEASTĂ PIPĂ, SĂ-ȚI AMINTEASCĂ DE ZILELE FRUMOASE PETRECUTE LA GÖTTINGEN... EU ȚI-O DĂRUIESC PE A MEA, GAUSS...
DE-AR VEDEA GAUSS, CE BĂIAT INTELIGENT E JÁNOS! CÎND VA ÎMPLINI 15 ANI ÎL VOI TRIMITE SĂ ÎNVEȚE MATEMATICA DE LA EL.
TATĂ, NU-I AȘA CĂ JUPITER, VENUS ȘI STEAUA POLARĂ SE AFLĂ LA DISTANȚE FOARTE MARI DE NOI? ALTFEL NU SE EXPLICĂ DE CE LE VEDEM LA FEL DIN DOMALD CA ȘI DE AICI, DIN TÎRGU MUREȘ?
– LA BAZA GEOMETRIEI STAU POSTULATELE LUI EUCLID.
– ȘI E UN POSTULAT, O AXIOMĂ, TATĂ?
– AXIOMA REPREZINTĂ UN ADEVĂR EVIDENT CUM E ȘI ACELA CĂ PRIN DOUĂ PUNCTE DATE TRECE O SINGURĂ DREAPTĂ. FII ATENT ÎNDEOSEBI LA POSTULATUL AL XI-LEA REFERITOR LA PARALELE! DE DOUĂ MII DE ANI ÎNCEARCĂ SAVANȚII S-O DEMONSTREZE. AM ÎNCERCAT ȘI EU... MI-A RĂPIT TIMPUL, MI-A OTRĂVIT ZILELE...
Dragă prietene Gauss!
TRECUSERĂ DOI ANI FĂRĂ CA GAUSS SĂ RĂSPUNDĂ. ASTFEL, JÁNOS PLECĂ LA ACADEMIA DE GENIU DIN VIENA.
E UN TALENT EXTRAORDINAR, AR CUCERI O LUME CU VIOARA LUI. EL ÎNSĂ, VREA SĂ DEVINĂ SAVANT.
PRINȚUL MOȘTENITOR ÎL FELICITĂ PERSONAL PE TÎNĂRUL ARDELEAN, CARE ȘTIE SINGUR MAI MULTĂ MATEMATICĂ DECÎT TOȚI COLEGII LA UN LOC.
$p^1[p^2x^2+2px$
DE-AR ȘTI TATA CĂ NU MI-AM PIERDUT VREMEA ÎN ZADAR... AM CREAT O ALTĂ LUME!
TÎNĂRUL ACESTA E UN OFIȚER ÎNNĂSCUT! ARE CÎTE-O DUZINĂ DE DUELURI PE ZI, FĂRĂ SĂ PRIMEASCĂ O ZGÎRIETURĂ! CE ÎNDEMÎNARE! CE FORȚĂ!
SE MIRĂ DE FORȚA MEA FIZICĂ? E DE-A DREPTUL CARAGHIOS! SÎNT SĂTUL DE «ONOAREA DE OFIȚER», DE PROIECTAREA GRAJDURILOR ȘI CĂZĂRMILOR... VREAU SĂ MĂ DEDIC MATEMATICII!
BINE AI VENIT, FIULE, AI SĂ STAI MAI MULT CU NOI?
RĂMÎN PENTRU TOTDEAUNA... N-AU NEVOIE DE MATEMATICIENI.
AȘA STÎND LUCRURILE, CEL DE AL VI-LEA POSTULAT NU POATE FI DEMONSTRAT; POT EXISTA, UNDEVA FOARTE DEPARTE, MAI MULTE DREPTE CARE SĂ NU ÎNTRETAIE DREAPTA DATĂ. EU AM CREAT O GEOMETRIE GENERALĂ A SPAȚIULUI, INDEPENDENTĂ DE AXIOMA XI!
E O MARE CUTEZANȚĂ, FIULE! GEOMETRIA EUCLIDIANĂ A FOST BUNĂ DOUĂ MII DE ANI ȘI ACUM VII TU ȘI SUSȚII CĂ N-AR FI VALABILĂ! APPENDIXUL AR TREBUI EXPEDIAT LUI GAUSS, E SINGURUL ÎN MĂSURĂ SĂ LĂMUREASCĂ LUCRURILE.
TREBUIE SĂ MĂ ÎNȚELEGI, TATĂ! NU-I UN ADEVĂR EVIDENT DECÎT CEL MULT PENTRU CONDIȚIILE NOASTRE TERESTRE FAPTUL CĂ PRINTR-UN PUNCT EXTERIOR DREPTEI POATE SĂ TREACĂ NUMAI O SINGURĂ PARALELĂ.
Karl Friedrich Gauss
Göttingo
AI CITIT, TATĂ? GAUSS SPUNE CĂ EL ȘI-A DAT SEAMA DE MULT DE TOT CE SE GĂSEȘTE ÎN APPENDIX, NUMAI CĂ N-A PUBLICAT NIMIC DE TEAMĂ CĂ NU VA FI ÎNȚELES!
DAR SAVANTUL I-DATOR SĂ FACĂ CUNOSCUTE ADEVĂRURILE DESCOPERITE DE EL, SĂ LUPTE PENTRU TRIUMFUL LOR!
1848... ÎN TIMP CE BOLYAI MILITEAZĂ PENTRU AFIRMAREA ADEVĂRULUI ȘTIINȚIFIC, MILIOANE DE OAMENI DIN ÎNTREAGA EUROPĂ SE PUN ÎN MIȘCARE, LUPTĂ PENTRU DREPTATE, PENTRU O VIAȚĂ MAI BUNĂ. ȘI ÎN ȚARA NOASTRĂ AU AVUT LOC PUTERNICE DEMONSTRAȚII.
JOS CU ASUPRITORII! SĂ PIARĂ TIRANIA! TRĂIASCĂ REVOLUȚIA!
DE-AȘ FI SĂNĂTOS MI-AȘ PUNE SABIA ÎN SLUJBA REVOLUȚIEI... AȘA ÎNSĂ, ÎMI OFER DOAR CUNOȘTINȚELE...
REVENDICĂRILOR REVOLUȚIONARE LI S-AU RĂSPUNS PRIN GLOANȚE. SPERANȚELE DE DREPTATE AU FOST ÎNĂBUȘITE ÎN SÎNGE.
DEȘI BOLNAV, SFÎRȘIT, SAVANTUL ÎNCEPE O NOUĂ LUCRARE ÎN CARE ÎȘI PROPUNE LĂMURIREA CĂII CE DUCE SPRE FERICIREA OMULUI.

JÁNOS BOLYAI N-A GĂSIT CALEA SPRE FERICIRE: EL ÎNSUȘI A FOST UN NEÎNȚELES, IGNORAT DE CONTEMPORANI, ÎNSINGURAT. N-AVEA DE UNDE SĂ ȘTIE CĂ PESTE UN VEAC GENIALA SA OPERĂ VA STRĂLUCI CU TOATĂ TĂRIA, CĂ ÎN LUMEA ÎNTREAGĂ VA FI AMINTIT, ÎMPREUNĂ CU LOBACEVSKI, CA ÎNTEMEIETOR AL GEOMETRIEI MODERNE ȘI CĂ TEORIA ELABORATĂ DE EL VA DESCHIDE PERSPECTIVE NOI NU NUMAI ÎN MATEMATICĂ, CI ȘI ÎN FIZICA ATOMICĂ, ÎN FIZICA SPAȚIALĂ. N-AVEA DE UNDE SĂ ȘTIE CĂ ÎN PATRIA SA POPORUL ÎL VA STIMA CA PE UN MARE OM DE ȘTIINȚĂ.

UNA DIN CELE MAI MARI UNIVERSITĂȚI DIN ȚARĂ NOASTRĂ POARTĂ ASTĂZI ȘI NUMELE SĂU. UNIVERSITATEA «V. BABEȘ—J. BOLYAI», CLUJ.

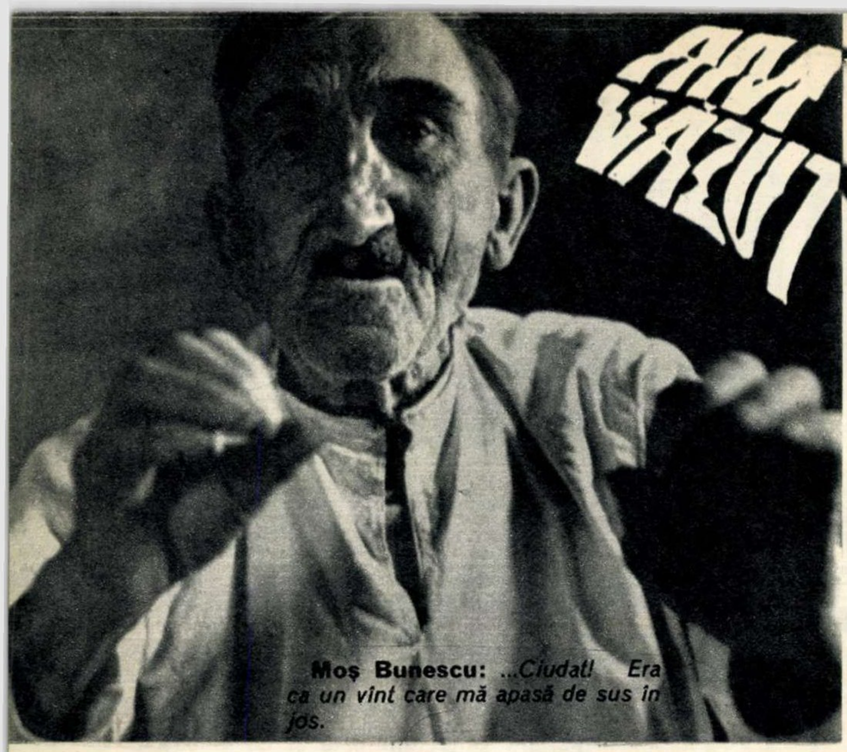

Moş Bunescu: ...*Ciudat! Era ca un vînt care mă apasă de sus în jos.*

AM VĂZUT FARFURII ZBURĂTOARE

CONTROVERSA MONDIALĂ CU PRIVIRE LA ORIGINEA OBIECTELOR ZBURĂTOARE NEIDENTIFICATE ESTE DEPARTE DE A SE FI ÎNCHEIAT. MAI ÎNVERŞUNAŢI CA ORICÎND, SUSŢINĂTORII PROVENIENŢEI EXTRATERESTRE A «FARFURIILOR ZBURĂTOARE» ÎŞI APĂRĂ IPOTEZA ÎMPOTRIVA CELOR CARE LE PLASEAZĂ ÎN SFERA FENOMENELOR NATURALE. ÎN TIMP CE, DE CELE DOUĂ PĂRŢI ALE «BARICADEI», SE ÎNGRĂMĂDESC PIRAMIDELE ARGUMENTELOR. ÎN DOSARE CONTINUĂ SĂ SE ADUNE MĂRTURIILE CELOR CARE AU VĂZUT O.Z.N.-URI (OBIECTE ZBURĂTOARE NEINDENTIFICATE). REPORTERUL NOSTRU, AUREL WEISS, NECONSOLAT CĂ NU SE NUMĂRĂ ŞI EL PRINTRE FERICIŢII OBSERVATORI AI «FARFURIILOR ZBURĂTOARE», ŞI-A PROPUS SĂ IDENTIFICE MĂCAR CÎŢIVA DINTRE ACEŞTIA ŞI SĂ ÎNCERCE, CU AJUTORUL LOR, RECONSTITUIREA EMOŢIONANTULUI MOMENT AL ÎNTÎLNIRII CU NECUNOSCUTUL.

STRANIA ÎNTÎMPLARE DIN IUNIE

Eroul ei este octogenarul Ioan Bunescu din comuna Colun, judeţul Sibiu. În 1926, anul în care s-au petrecut faptele, avea 38 de ani, Iată ce ne povesteşte moş Ioan Bunescu:

— Într-o noapte din iunie 1926 am plecat cu vitele pe Leurda (un platou avînd 400 m înălţime, în apropiere de Colun). Găsisem acolo iarbă grasă. Să fi fost puţin după miezul nopţii. Deodată, dinspre comuna Cîrţa, a apărut o lumină, de parcă ar fi stat să răsară luna. Puţin după aceea s-a ivit un glob luminos care venea repede spre Leurda. Cîteva clipe a pierit după un loc înalt numit Surpături, apoi a venit de s-a oprit drept deasupra mea. Cel puţin aşa mi s-a părut. Atît de tare lumina că, deşi pînă la Olt sînt 4 km, vedeam luciul apei. Înspăimîntat, m-am trîntit în iarbă.

— *Aţi putut vedea forma corpului?*

— În spatele luminii se vedea ceva întunecat. Semăna cu o barcă.

— *Se auzea vreun zgomot?*

— Nu. Nu făcea nici un zgomot. Dar ce mi s-a părut ciudat era un fel de vînt care nu bătea nici dintr-o parte, nici dintr-alta, ci mă apăsa DE SUS ÎN JOS. A stat aşa, nu ştiu cît, apoi a pornit-o.

— *Cu lumina înainte sau în urmă?*

— Cu lumina în faţă.

(Traseul capricios urmat de obiectul necunoscut este indicat în schiţa de mai jos întocmită după indicaţiile martorului nostru ocular).

— *Ce aţi crezut despre această întîmplare?*

— Eh! Pe atunci oamenii erau înapoiaţi şi superstiţioşi. Am povestit a doua zi în sat. Babele au fost de părere că l-am văzut pe Lazăr Teca, un om de la noi din sat, bănuit a fi... strigoi. De fapt, Lazăr Teca nu era de loc strigoi, numai că obişnuia să umble noaptea şi să dijmuiască vacile de lapte.

— *Cum vă explicaţi faptul că numai dumneavoastră aţi văzut obiectul zburător?*

— Eu credeam că l-a văzut toată lumea. Poate l-au văzut şi alţii de prin alte sate. Nu ştiu ce să spun. Dar sînt sigur că n-a fost numai o nălucire.

Iată harta capriciosului traseu al O.Z.N.-ului văzut în 1926 la Colun.

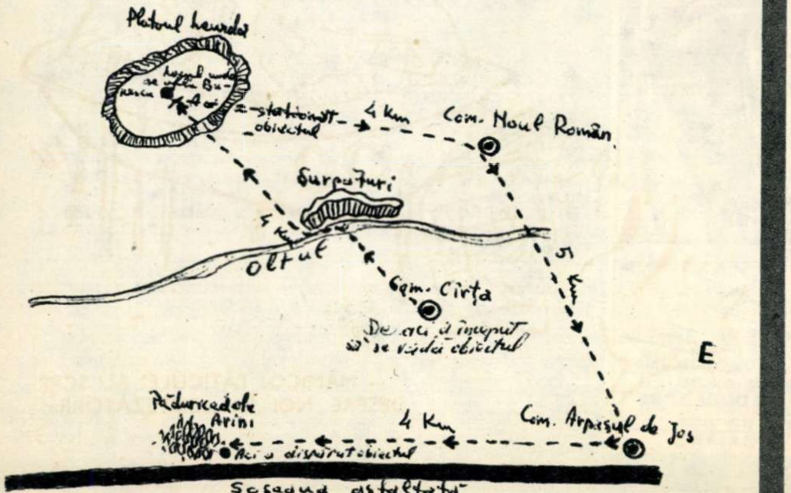

41 DE ANI MAI TÎRZIU

În după-amiaza zilei de 21 noiembrie 1967, orele 16,30-16,35, Marin V. David din comuna Poienarii Burchii, judeţul Prahova, a ieşit în curte să taie lemne. Dintr-o dată, privirea i-a fost atrasă de un fenomen curios. În direcţia nord-vest, la un unghi de aproximativ 30 de grade deasupra orizontului (poziţia a fost reconstituită de noi la faţa locului) se afla un corp luminos asemănător cu flacăra unei lumînări întoarsă în jos. După părerea lui Marin David, obiectul se găsea la vreo 30 m, şi de la această distanţă măsura cam 1,70-1,80 m lungime. (Practicînd croitoria, Marin David are un deosebit simţ al măsurilor).

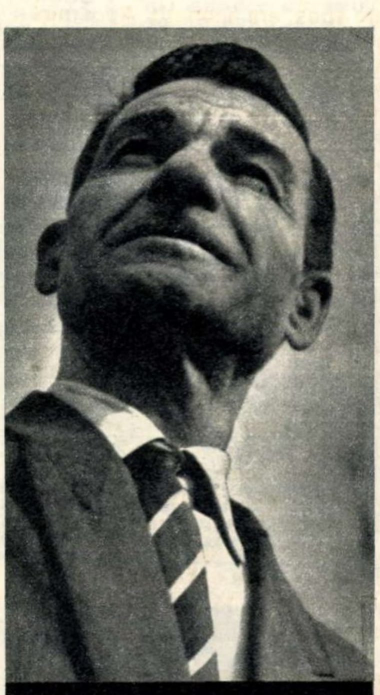

Marin V. David *...Corpul se afla în direcţia aceea!*

— *Vă rugăm să ne spuneţi cum s-a comportat ciudatul obiect?*

— L-am urmărit tot timpul. A stat pe loc circa 10 minute. Nu ştiu de cînd se afla acolo. Apoi a făcut o curbă scurtă în sus, în timpul căreia coada i s-a lungit mult (5-6 m). După aceea a luat o poziţie paralelă cu pămîntul, coada lungindu-i-se din nou la vreo 10-11 m. Culoarea, la început albicioasă, palidă ca a Lunii, a devenit apoi ca flacăra. A pornit încet, cu viteza unui avion de transport, în direcţia nord-vest. În acest moment partea din faţă părea de culoare închisă. L-am urmărit pînă a dispărut la orizont.

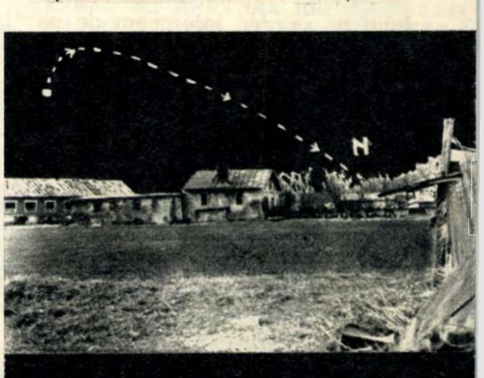

Reconstituirea traseului obiectului văzut la Poienarii Burchii.

— *N-aţi încercat să chemaţi şi pe altcineva să-l vadă?*

— Ba da. Am strigat pe doctorul de la dispensar şi pe nişte vecini. Dar, după cum vedeţi, distanţa e mare şi nu m-a auzit nimeni. Eu unul nu mă înduram să mă mişc, ca să nu pierd din vedere obiectul cu pricina.

— *Cum se face că nu l-au văzut şi cei din sat?*

— De pe uliţă nu se putea vedea,

obiectul fiind destul de jos. Casa mea, precum vedeţi, e la marginea satului. De aici încolo e cîmp. (Într-adevăr, uliţa se află la un nivel mai jos decît casa lui Marin David).

— Cum de v-a venit ideea să înştiinţaţi presa?

— N-am înştiinţat presa. A doua zi, pe data de 22 noiembrie 1967, am citit în ziar că în Bulgaria a fost văzut un corp zburător necunoscut în aceeaşi zi în care-l văzusem şi eu. M-am mirat că nu scrie şi despre cel despre care vă povestesc, întrucît eram încredinţat că a fost zărit de toată lumea. Atunci am trimis o scrisoare Institutului Meteorologic din Bucureşti. Nu mi s-a răspuns. Abia cu cîtva timp în urmă mi s-a spus că cele scrise de mine atunci au apărut în ziar.

Iată şi un OZN fotografiat în Australia

O.Z.N.-URI DEASUPRA BUCUREŞTIULUI!

Cele de mai jos ne-au fost relatate de tovarăşa Păun Adina. Specialitatea: psiholog.

— Faptele s-au petrecut în ziua de duminică, 10 decembrie 1967, orele 7.30 dimineaţa. Locuiesc în cartierul 23 August, strada Magnetului nr. 32. Mă întorceam de pe teren. Era o dimineaţă ploioasă, cu un strat de nori la înălţime mai mare şi alţi nori, de joasă altitudine, care alergau cu repeziciune. Mergînd paralel cu Uzinele «Republica», am remarcat exact deasupra uzinei (aproximativ 45° deasupra orizontului) un corp cu un luciu albastru-verzui, ca scînteia pe care o produce uneori troleul tramvaiului. Partea curioasă este că avea nişte ghimpi luminoşi, lungi cam cît jumătate din raza sa, foarte subţiri la vîrf şi puţin mai groşi la bază. Semăna cu un arici de mare luminos.

— Nu cumva este vorba de razele pe care le emitea corpul?

— Nu. Ghimpii aveau un contur foarte distinct.

— Cam la ce înălţime se afla obiectul?

— N-aş putea preciza. Pot să spun doar că se afla între stratul de nori de mare înălţime, pe care se proiecta, şi norii de joasă altitudine, care uneori îl acopereau cîteva clipe.

— Nu s-ar fi putut să fie un corp ceresc obişnuit?

— Nu. Soarele nu era. (În ziua de 10 decembrie 1967, Soarele a răsărit la orele 7.41. Chiar dacă Adina Păun se înşeală asupra orei cu cîteva minute, Soarele n-ar fi putut să se afle la o astfel de înălţime faţă de orizont). Luna nu era. Stele nu se vedeau. Cerul, precum v-am spus, era acoperit. Apoi, nici o stea nu putea să aibă o asemenea mărime. Am urmărit corpul, din mers, circa 15 minute. Cotind pe strada mea, l-am scăpat din vedere.

— Corpul stătea nemişcat?

— Mie mi se părea că se mişcă în direcţia mea.

— Nu mai era nimeni pe stradă la ora aceea?

— Ba da, gospodine care mergeau după cumpărături. Este foarte posibil ca mai multă lume să fi văzut obiectul, dar n-am stat de vorbă cu nimeni şi nici nu m-am oprit în loc.

— Sînteţi sigură că nu... vi s-a părut?

— Specialitatea mea este psihologia şi ştiu ce înseamnă o iluzie optică. N-am avut niciodată aşa ceva şi cred că e puţin probabil să ai o iluzie optică sau o halucinaţie timp de 15 minute şi să vezi distinct unul şi acelaşi lucru.

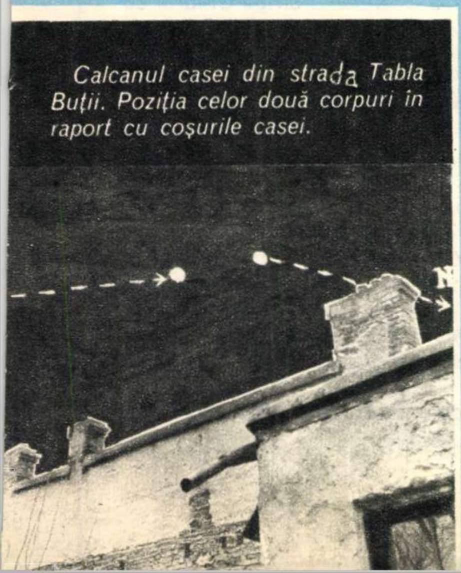

Calcanul casei din strada Tabla Buţii. Poziţia celor două corpuri în raport cu coşurile casei.

DOI MARTORI OCULARI

Întîmplarea s-a petrecut în luna august a anului 1963 şi ne-a fost relatată de Gheorghiu Virgil, str. Cotiturii nr. 3, şi Stoia Cornelia din Giuleşti, Bloc F.».

Gheorghiu Virgil: «Mi-a plăcut totdeauna să observ cerul. Ajunsesem să pot urmări unii sateliţi artificiali ai Pămîntului şi ştiam ora la care trec. În noaptea cu pricina mă aflam la Vasile Stoia, din str. Tabla Buţii nr. 61, care era bolnav. La un moment dat am ieşit în curte să fumez. Aşezîndu-mă pe un scăunel, observam, ca de obicei, cerul. Mă aflam cu faţa spre calcanul imobilului cu nr. 63. Cînd, pe la ora 0, apărură două corpuri luminoase, perfect rotunde şi cu contur precis, de mărimea unei farfurioare de dulceaţă (aşa le vedeam eu) păstrînd o distanţă egală între ele (cam de 6—7 ori diametrul lor). Intrigat de apariţia acestor corpuri care NU SEMĂNAU NICI CU STELELE (datorită mărimii lor) NICI CU SATELIŢII ARTIFICIALI (care apar cu mult mai mici şi se mişcă mai repede) am continuat să le urmăresc evdluţia. Spre marea mea uimire cele două corpuri S-AU OPRIT, păstrînd aceeaşi distanţă. Drept reper am luat cele două coşuri ale imobilului de la nr. 63. S-au oprit între ele. Am alergat şi am bătut la Vasile Stoia, strigînd: «Veniţi să vedeţi ceva!» N-a apărut decît nepoata bolnavului, Cornelia.

Stoia Cornelia: Am ieşit afară şi am văzut cele două corpuri luminoase. Stăteau pe loc. La un moment dat corpul din dreapta a început să se deplaseze tot spre dreapta (în direcţia nord), destul de încet şi a dispărut după casă. Celălalt obiect, din stînga, a rămas pe loc. După circa 10—15 secunde S-A STINS BRUSC, aşa cum s-ar stinge un bec. (Cele de mai sus sînt confirmate şi de Gheorghiu Virgil). Menţionez că noaptea era deosebit de senină.

— Nu le-aţi confundat cumva cu nişte stele obişnuite?

— Stele care se mişcă, apoi se opresc, apoi se mişcă din nou, şi dintre care una se stinge brusc?! Apoi mărimea, conturul lor precis... N-au fost stele obişnuite.

EXPLICAŢIA FENOMENULUI

...O aşteptăm şi noi din partea oamenilor de ştiinţă: Desigur se vor mai emite multe ipoteze, vor trebui multe studii, multe probe, pînă cînd savanţii vor cădea de acord asupra unei concluzii. Cu toate acestea sîntem convinşi că adevărul despre «farfuriile zburătoare», va ieşi la lumină. Se pare că secolul nostru posedă cheia miraculoasă pentru deschiderea multor taine

A. WEISS

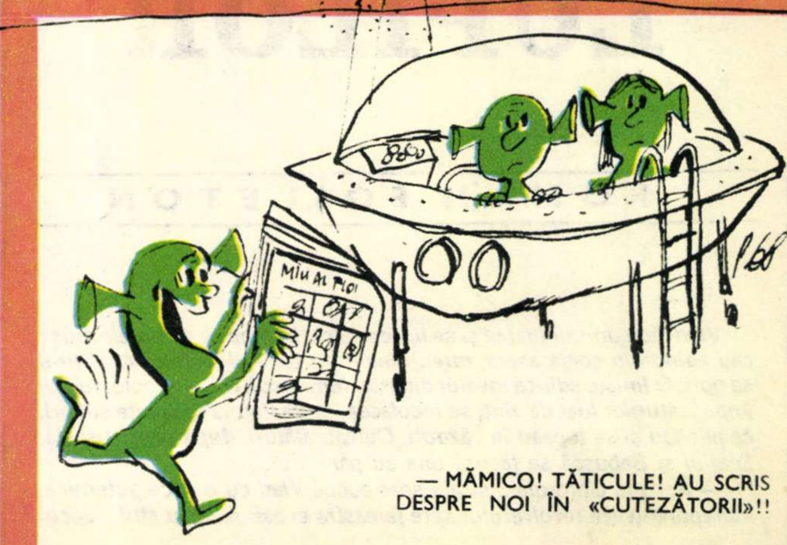

— MĂMICO! TĂTICULE! AU SCRIS DESPRE NOI ÎN «CUTEZĂTORII»!!

DE CE N-ARE URSUL COADĂ

POVESTIRE DE ION BĂIEȘU

Desen: OFELIA DUMITRESCU

Iată o întrebare la care numai eu vă pot da adevăratul răspuns, căci m-am hotărît, în sfîrșit, să pun o dată pentru totdeauna la punct acele basme care ne induc în eroare de atîta vreme. Iată nu mai departe cazul istoriei cu coada ursului. Să ne gîndim puțin din punct de vedere științific: era oare ursul atît de prost încît să stea cu coada în apă atunci cînd a simțit că aceasta îngheață sub el? Era oare el atît de neștiutor încît să nu-și fi dat seama că un pește nu se poate prinde decît cu ajutorul unui cîrlig? Ori el nu-și pusese în vîrful cozii nimic. În al treilea și ultimul rînd — și cu asta cred că am zdrobit definitiv ipoteza cunoscută — în clipa cînd ar fi simțit că i-a înghețat coada, ursul n-ar fi tras de ea ca un bezmetic. Ar fi așteptat răbdător pînă primăvara, cînd s-ar fi dezghețat rîul, și ar fi rămas cu frumusețea lui de coadă naturală.

Nu, hotărît lucru, ursul nu și-a pierdut coada într-un accident. Adevărul este altul și am să vi-l spun imediat.

Pe vremea cînd era copil și elev de școală, ursul nu era urs. Era ursuleț. Ceea ce este de asemenea foarte adevărat și trebuie să subliniem aici e că acest ursuleț se dovedea firoscos, adică foarte isteț la minte și gata tot timpul să intre în vorba celor mari, să asculte ce zic ei și să-i imite întru totul. Era din acest punct de vedere o adevărată pacoste pentru părinți. Căci dacă ursul tată și ursoaica mamă aveau chef să stea seara pînă tîrziu la televizor ca să vadă nu știu ce melodramă de pe vremuri în care o actriță maestră în suspine murea de două ori din dragoste, el, ursulețul, nu se culca. Nu! Ședea și el încremenit în fața televizorului, pînă la miezul nopții. Dacă părinții lui se duceau la operă, la operă mergea și el, iar dacă se duceau la restaurant cu prietenii lor, adică cu lupii sau mistreții, mergea și el la restaurant ca să se joace printre instrumentele orchestrei, să alerge pe sub mesele clienților, să adune capace de la sticlele de bere, scobitori și alte drăcii. În zadar încercau ursul și ursoaica să-l obișnuiască să-și vadă de treburile lui, el se încăpățîna și mai tare.

De la o vreme ursulețul nostru deveni din ce în ce mai interesat de emisiunile de modă de la televizor, precum și de revistele de modă pentru bărbați și femei care se aflau prin bîrlogul lor. Cînd ursoaica mergea la coafor, ursulețul după ea. Și nu de mare mirare i-a fost ursului tată cînd îl văzu într-o dimineață pe ursuleț plecînd la școală cu părul de pe blană tapat, adică zburlit în sensul invers decît crescuse el de la natură.

— Tată, spuse ursulețul afectat, nu te supăra, dar așa se poartă părul acum. Uită-te și tu la mistreț cît de zburlit este.

— Bine, spuse ursul, mistrețul are dreptul să umble zburlit, căci așa este el din naștere, dar tu de ce să împrumuți obiceiul lui?

— Pentru că-mi place.

În altă zi ursulețul văzu că Vulpiță cu care era coleg de bancă avea urechile mult mai mari și mai drepte decît el. Și unde nu se puse ursulețul să se tragă de urechi ca să le lungească și să le obișnuiască să stea drepte pînă cînd acestea s-au inflamat așa de tare că a trebuit să fie chemată o capră sălbatică de pe muntele

---

PETRE LUSCALOV

OSTROVUL LUPILOR

ROMAN FOILETON

Vlad făcu un salt înapoi și se lipi de salcie în timp ce gloanțele mușcau adînc din coaja aspră, zdrențuind-o în toate direcțiile. Apoi tirul se opri. O liniște adîncă învălui din nou luminișul. Ici — și colo, fumul împușcăturilor luat de vînt, se încolăcea, se destrăma în șuvițe subțiri, ce pîlpîiau și se topeau în văzduh. Culcați alături, după salcia uscată, Scatiul și Babușcă se făcură una cu pămîntul.

— Ascultă Chiorule... strigă spre colibă Vlad cu o voce puternică, îndreptînd țeava revolverului spre fereastra ei astupată cu stuf... Jocul s-a terminat... Ieși afară de-acolo, altfel ordon deschiderea focului!

• OSTROVUL LUPILOR • 134

Deodată, Scatiul și Babușcă, care urmăreau scena culcați la rădăcina salciei uscate, îl văzură pe Vlad albindu-se la față. Priviră spre colibă. În gaura întunecoasă care servea de intrare, cei doi băieți văzură mișcîndu-se o siluetă albă — și peste o clipă «Prințul» ieși din colibă, cu mîinile ridicate. Cu armele lipite de spatele lui, Chiorul și omul cu fața ciupită, îl urmau.

— Preda... murmură Vlad, în timp ce o sudoare rece îi îmbrobonea fruntea... Spic... Spic, unde ești?

Spic se dezlipi de lîngă cei doi băieți, și tîrîndu-se ușor se opri la picioarele lui Vlad; culcîndu-și botul pe labe.

— Nu, căpitane... Nu... jocul nu s-a terminat!... strigă Chiorul cu o voce gîtuită de mînie, îmboldindu-l cu țeava armei pe «Prinț» să meargă înainte... Lasă-ne să trecem... Situația e clară, hai? Pe mine vrei tu să pui mîna? Pe mine?

— Spic! îl chemă în șoaptă Vlad pe cîine, urmărind încordat, grupul celor trei care acum se apropiau de bordeiul săpat în pămînt... Spic sări în picioare, și cu urechile ciulite, cu capul întors puțin spre Vlad, aștepta comanda.

Vlad îngenunche lîngă el, și prinzîndu-l cu brațul pe după gît, îl privi lung, drept în ochi, și-i spuse cu o voce care tremura ușor:

— Trebuie să-l salvăm pe Preda. Cînd ajung în dreptul bordeiului, atacă-i și doboară-i. Preda o să profite de învălmășeală... Înțelegi?

Cîinele lup își aruncă o clipă privirea spre grupul celor trei care străbăteau luminișul, și apoi, întorcînd capul, îl privi pe Vlad dintr-o parte, cu o expresie de mirare în ochi. Vlad oftă ciufulindu-i cu mîna părul de pe creștetul capului.

— Da... Ai dreptate... continua el cu o voce stinsă... Și eu cred că-i o treabă primejdioasă... «prietene...». Hai, du-te!

celălalt, căci era vestită în frecţii şi leacuri căpreşti.

În sfîrşit, într-o altă zi, ursuleţul veni acasă şi le spuse părinţilor următoarea chestiune:

— Dragii mei, nu ştiu cum vă simţiţi voi purtînd tot timpul ca pe un păcat strămoşesc coada asta cît o mătură, dar eu m-am săturat. Plus că s-a şi demodat complet, nimeni nu mai umblă în ziua de azi cu o coadă mai lungă de zece centimetri.

Părinţii ascultară încremeniţi de ce putea să spună ursuleţul lor despre frumuseţea de coadă pe care i-o dăruise natura. Apoi încercară să-l convingă să-şi vadă de treburi, întîi să se ţină de şcoală, că de modă o să aibă timp mai tîrziu.

Ursuleţul nu şi nu, că el vrea să-şi scurteze coada. Se duse pe furiş la un blănar, dar blănarul îi spuse că el nu lucrează decît pe blănuri moarte, nu şi pe blănuri vii, iar în al doilea rînd, dacă ar fi după el, i-ar da cîteva cu un retevei la spate pentru un asemenea gînd nesăbuit.

Văzînd că blănarul este atît de învechit în concepţii, ursuleţul îşi făcu planul să-şi scurteze singur coada. Adică să facă dintr-o coadă adevărată, o mini-coadă. Procură un instrument tăios, o sticlă de spirt, un bandaj, nişte vată, se ascunse într-o scorbură şi se apucă de lucru. Cu trei dintre labe îşi ţinu zdravăn coada, iar cu a patra labă o reteză cît ai zice peşte. O durere cumplită îl făcu să urle ca din gură de şarpe şi unde nu o luă ursuleţul nostru la fugă cu sîngele curgînd şuvoi în urma lui şi cu restul de coadă ţinînd-o într-o labă. Bineînţeles, fu dus la doctor imediat, dar doctorul nu putu să facă altceva decît să oprească sîngele. Coada nu putu s-o lege la loc.

Iată deci cum a rămas ursul fără coadă. Nu pentru că ar fi poftit la peşte. Nu, nici vorbă. Ci pentru că a vrut să fie la modă.

Deh! Aşa-i trebuie!

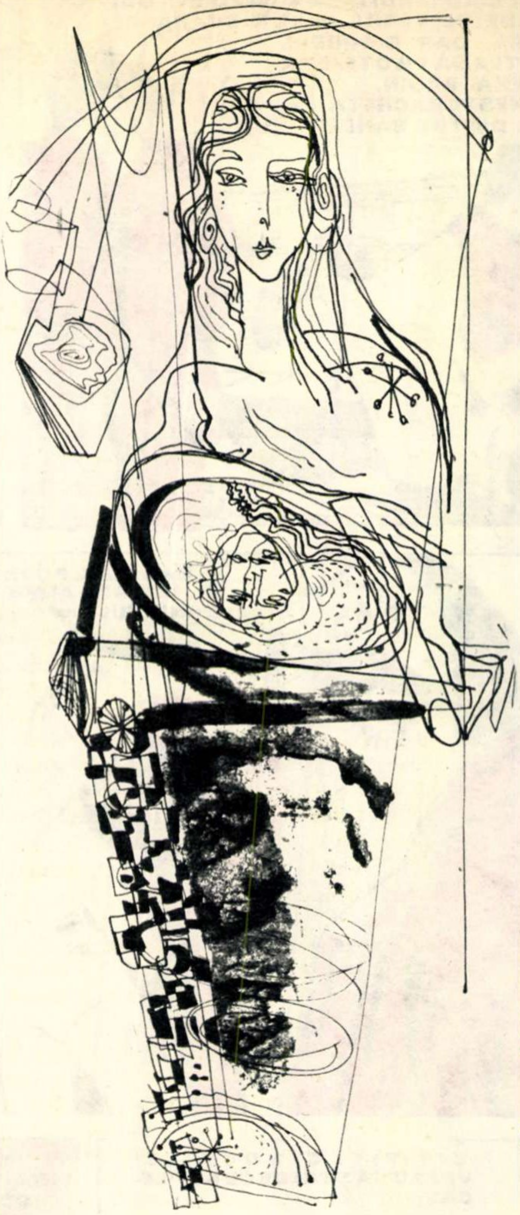

Desen: ION DONCA

FÎNTÎNA COPILĂRIEI

FLORENŢA ALBU

Miroase iar grădina-a maghiran
şi cîmpurile mari dospesc în soare
şi mama-şi lasă mîinile înfăinate
pe geamul năpădit de răsărit.

Acasă — cum se-ntoarce timpul
în cumpăna fîntînii din bătătura noastră;
mă plec spre-adînc şi apa face cercuri
şi se aude ciutura umplîndu-se —

şi-n limpezime, chipul meu uitat,
transfigurat se-ntoarce, din timp,
să mă privească;
e-o apă vie care urcă şi se clatină,
în ochii mamei şi în ochii mei;

e-o limpezime care se adună
departe-n cîmpul săgetat de răsăriri
şi-n urma de copită-a iezilor
e-un soare mic — şi-n fiecare urmă rîde
cu dinţi de lapte, minunîndu-se, copilul.

Şi clopotele bat în văzduhul înalt,
şi în fîntîni şi-n ochii-ntorşi din vreme.

• OSTROVUL LUPILOR • 135

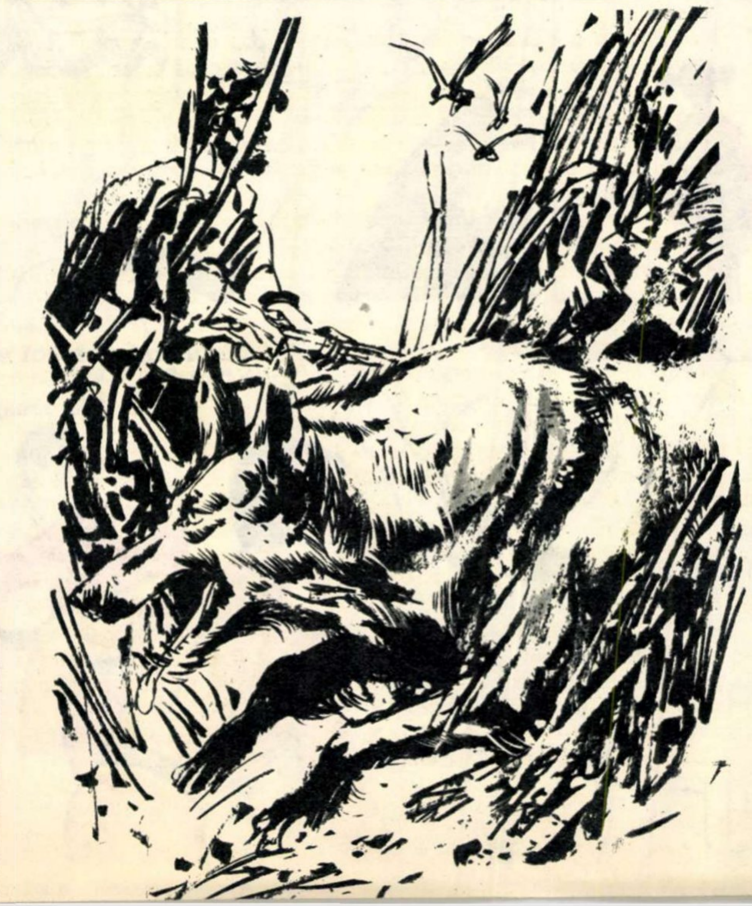

• OSTROVUL LUPILOR • 136

Spic se întoarse brusc, şi dispăru în tufişuri, spre bordeiul săpat în pămînt.

— Îl vezi? întrebă cu un glas tunător Babuşcă, scoţînd capul de după salcie, şi arătînd cu mîna în directia unde dispăruse Spic.

— Da... răspunse Scatiul... Se îndreaptă spre bordei... şi după o clipă adaugă... unde-i acum?... Nu-l mai văd...

— Nici eu... şopti cu sufletul la gură Babuşcă... A dispărut...

Acum grupul celor trei se află în dreptul bordeiului săpat în pămînt — cu uşa lui grosolană de scînduri larg deschisă. Şi deodată, din umbra pădurii de sălcii, Scatiul, Babuşcă, văzură ţîşnind un fulger cenuşiu. Era Spic. Cu un salt fantastic, lung de cîţiva metri, cîinele lup zbură prin aer, şi se înfipse parcă în grumazul omului cu faţa ciupită de vărsat. Cu un urlet înfiorător, acesta scăpă puşca, şi apoi, amîndoi, om şi cîine se rostogoliră la pămînt. Chiorul încremenise cu pistolul automat în mînă.

«Prinţul», sări într-o parte, şi — cît ai clipi din ochi — cu o săritură lungă, dispăru într-un desiş de sălcii. Chiorul ridică automatul, să tragă după el, dar îşi dădu seama că e prea tîrziu. «Prinţul» scăpase. Cu un urlet de furie, Chiorul se întoarse, şi descărcînd o lungă rafală de automat, spre salcia unde era ascuns Vlad, începu să se retragă spre colibă.

Cu un mîrîit puternic, lăsîndu-l pe omul cu faţa ciupită ţintuit la pămînt, Spic se repezi după el. Sări, dar în clipa aceea, Chiorul îl văzu, şi ridicînd automatul, trase în el o rafală scurtă. Lovit în plin, Spic făcu o tumbă, şi căzu bufnind greu la pămînt. Încearcă să se ridice, se clatină, şi apoi parcă secerat, se prăvăli într-o parte. Chiorul privi o clipă cîinele lup, care zăcea neînsufleţit la picioarele lui şi făcînd un salt, dispăru în colibă.

(Va urma)

TERRA II

Scenariul: TUDOR POPESCU
Ilustrații: ALBIN STĂNESCU

REZUMATUL CAPITOLELOR PRECEDENTE: **RACHETA «LUCEAFĂRUL» ÎN DRUM SPRE ASTEROIDUL R.M.-12 A SALVAT DOI NAUFRAGIAȚI ÎN COSMOS, CARE, DE FAPT, SÎNT DOI BANDIȚI. LA RÎNDUL LOR CEI DE PE «LUCEAFĂRUL» SÎNT SALVAȚI DE O RACHETĂ EXTRAPĂMÎNTEANĂ. AJUNG CU TOȚII PE TERRA II. AICI, BANDIȚII FURĂ OBIECTE DIN AUR, CU GÎNDUL DE A LE ADUCE PE PĂMÎNT.**

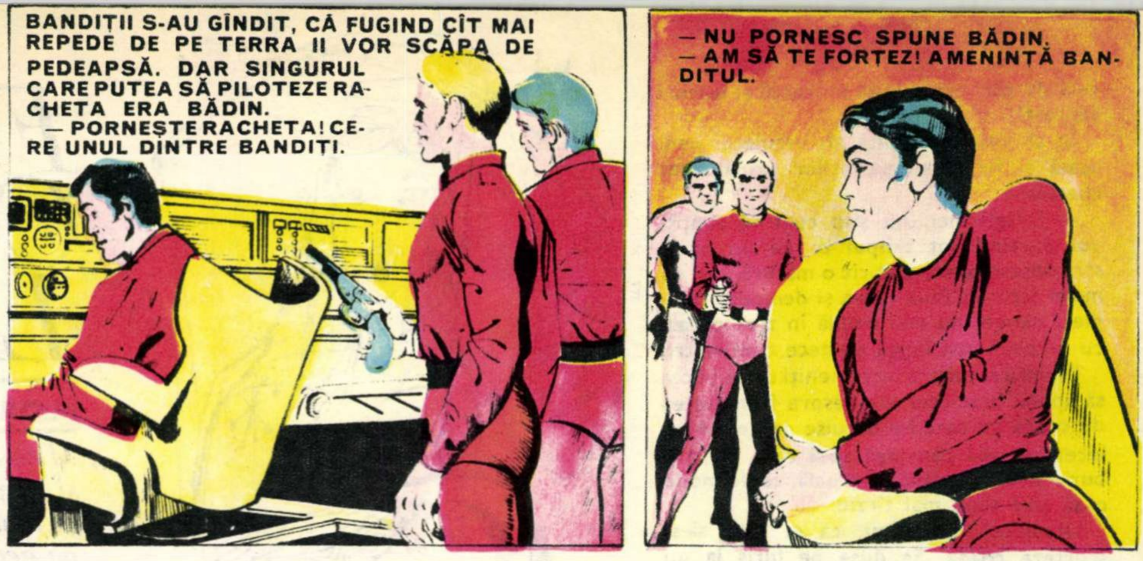
BANDIȚII S-AU GÎNDIT, CĂ FUGIND CÎT MAI REPEDE DE PE TERRA II VOR SCĂPA DE PEDEAPSĂ. DAR SINGURUL CARE PUTEA SĂ PILOTEZE RACHETA ERA BĂDIN.
— PORNEȘTE RACHETA! CERE UNUL DINTRE BANDIȚI.
— NU PORNESC SPUNE BĂDIN.
— AM SĂ TE FORȚEZ! AMENINȚĂ BANDITUL.

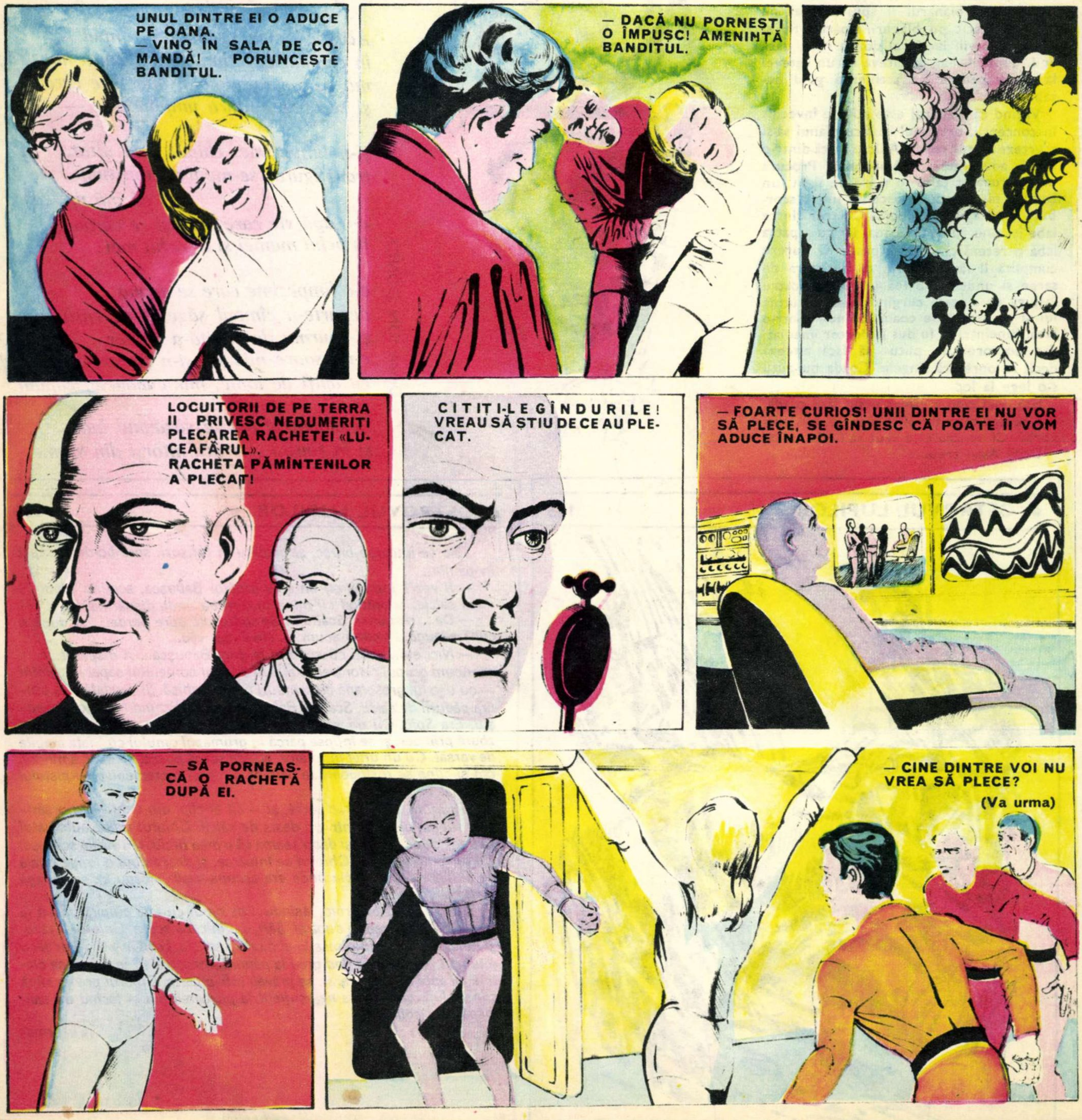
UNUL DINTRE EI O ADUCE PE OANA.
— VINO ÎN SALA DE COMANDĂ! PORUNCEȘTE BANDITUL.
— DACĂ NU PORNEȘTI O ÎMPUȘC! AMENINȚĂ BANDITUL.
LOCUITORII DE PE TERRA II PRIVESC NEDUMERIȚI PLECAREA RACHETEI «LUCEAFĂRUL».
RACHETA PĂMÎNTENILOR A PLECAT!
CITIȚI-LE GÎNDURILE! VREAU SĂ ȘTIU DE CE AU PLECAT.
— FOARTE CURIOS! UNII DINTRE EI NU VOR SĂ PLECE, SE GÎNDESC CĂ POATE ÎI VOM ADUCE ÎNAPOI.
— SĂ PORNEASCĂ O RACHETĂ DUPĂ EI.
— CINE DINTRE VOI NU VREA SĂ PLECE?
(Va urma)

Iată două probleme de logică pe care vi le propune spre dezlegare profesorul universitar EDMOND NICOLAU invitîndu-vă totodată să trimiteţi la redacţie răspunsurile însoţite de raţionamentul problemelor.

CELE 5 FESURI

Se povesteşte că unui calif, într-o zi, marele său vizir îi aduse legaţi trei oameni din cetate care ar fi uneltit împotrivă-i. Califul le spuse:

— Aţi fost prinşi în greşeală şi osînda voastră nu poate să fie decît moartea. Dar în marea mea milostivire mai vreau să vă dau o ultimă şansă de scăpare.

Toţi trei veţi fi duşi într-o încăpere fără oglinzi, în care se găsesc cinci fesuri: trei albe şi două roşii. În faţa voastră vor fi prezentate aceste fesuri după care veţi fi legaţi la ochi şi fesurile vi se vor pune pe cap. După aceasta, pe rînd, veţi fi dezlegaţi la ochi şi voi va trebui să spuneţi ce culoare are fesul de pe capul vostru, bineînţeles, judecînd după culorile fesurilor pe care le vedeţi la ceilalţi doi.

Dacă judecata voastră este adevărată, sînteţi scăpaţi.

Dacă însă încercaţi să spuneţi la nimereală veţi muri în chinuri.

Primul este dezlegat la ochi şi, după ce se gîndeşte, spune că nu ştie ce culoare are fesul de pe capul său. La fel se întîmplă cu cel de al doilea.

Cînd fu însă să-l dezlege pe cel de al treilea, acesta spuse că nu e nevoie să fie dezlegat, căci el ştie ce culoare are fesul de pe capul său.

Califul îl ascultă şi îi dădu dreptate.

Voi puteţi spune cum a putut cunoaşte culoarea fesului cel de al treilea om?

Răspunsurile la a doua serie de întrebări:
1. Copiii au intrat în ordinea următoare: Ileana — Ionel — Anton — Maria
2. Doina a fost îmbrăcată în galben, Maria în roşu şi Ileana în albastru.

• • • • • • • • • • • • • • • • • • • •

CINE ESTE DIRECTOR?

Pe lista personalului unei întreprinderi figurează şi tovarăşii Ionescu, Popescu şi Dumitrescu. Unul dintre ei este director, altul inginer şi altul casier. Se ştie că directorul a fost copil unic la părinţi, iar casierul are cel mai mic salariu. La ultima chenzină Popescu a încasat mai mult decît directorul. Dacă Ionescu este căsătorit cu sora lui Dumitrescu, care dintre ei este inginerul, care directorul şi care casierul?

CLUBUL LOGICIENILOR CLUBUL LOGICIENILOR CLUBUL LOGICIENILOR CLUBUL

CLUBUL LOGICIENILOR CLUBUL LOGICIENILOR

CLUBUL LOGICIENILOR CLUBUL LOGICIENILOR

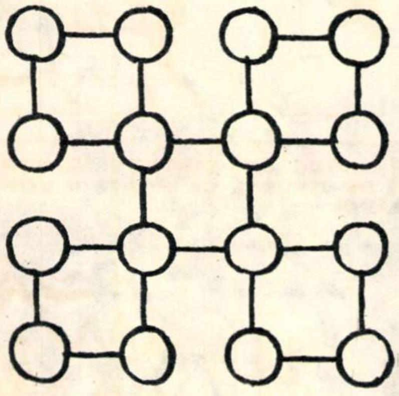

În cercurile din figură ce se vede aranjaţi cifrele de la 1 la 16 astfel ca suma fiecărui pătrat să fie 34.

FILATELIE

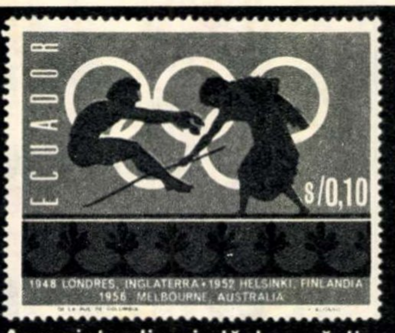
ECUADOR
S/0,10
1948 LONDRES, INGLATERRA • 1952 HELSINKI, FINLANDIA
1956 MELBOURNE, AUSTRALIA

Apropiata olimpiadă de vară din Mexic, face ca tot mai multe ţări să emită mărci preolimpice.

FANTEZIE ✻ MONO-vocalică

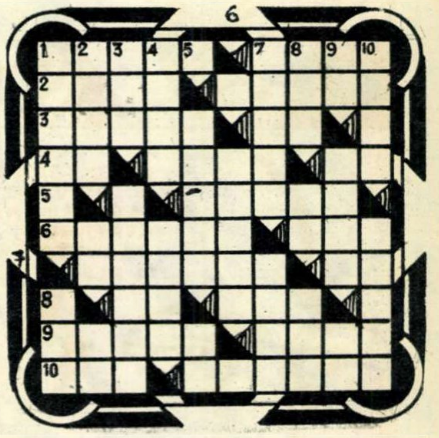

ORIZONTAL: 1) Alergător african!!! — Are multe cunoştinţe. 2) Localitate în India — Legendarul întemeietor al Capitalei noastre. 3) Ins dintr-un popor din Laţium condus de Turnus şi învins de Enea — Seu! 4) Teodor Popescu — Personaj din piesa «Steaua fără nume» de Mihail Sebastian — Sec! 5) Participiul trecut al unui verb ce exprimă un lucru tare neplăcut. 6) Adăpost animalier — Ploaie artificială. 7) Vin amestecat cu miere la romani — Cupeu! 8) Dumneata... familiar! — Cerneală de China. 9) Vultur american — Sat în judeţul Mehedinţi. 10) Tare — General roman învins de Decebal. VERTICAL: 1) Un fel de haină (pop.) — Punct cardinal. 2) Corp — Lume nemărginită! — Careu! 3) Rîu în U.R.S.S. — Lepidopter neieşit complet din gogoaşă! 4) Jgheab — Instituţie cultural-educativă. 5) Oraş în judeţul Mureş — Exclamaţie. 6) Bine prins cu aţă! 7) Defect — Operaţie care ne dă... lapte! 8) Duçu, alintat! — ...leoarcă — Răcoritoare. 9) Leu! — Casa albinelor — Transportă! 10) Păcăleală — Ascultător.

Dicţionar la îndemînă: Urum, Rutul, Mulsum, Uluc.

A. POCH

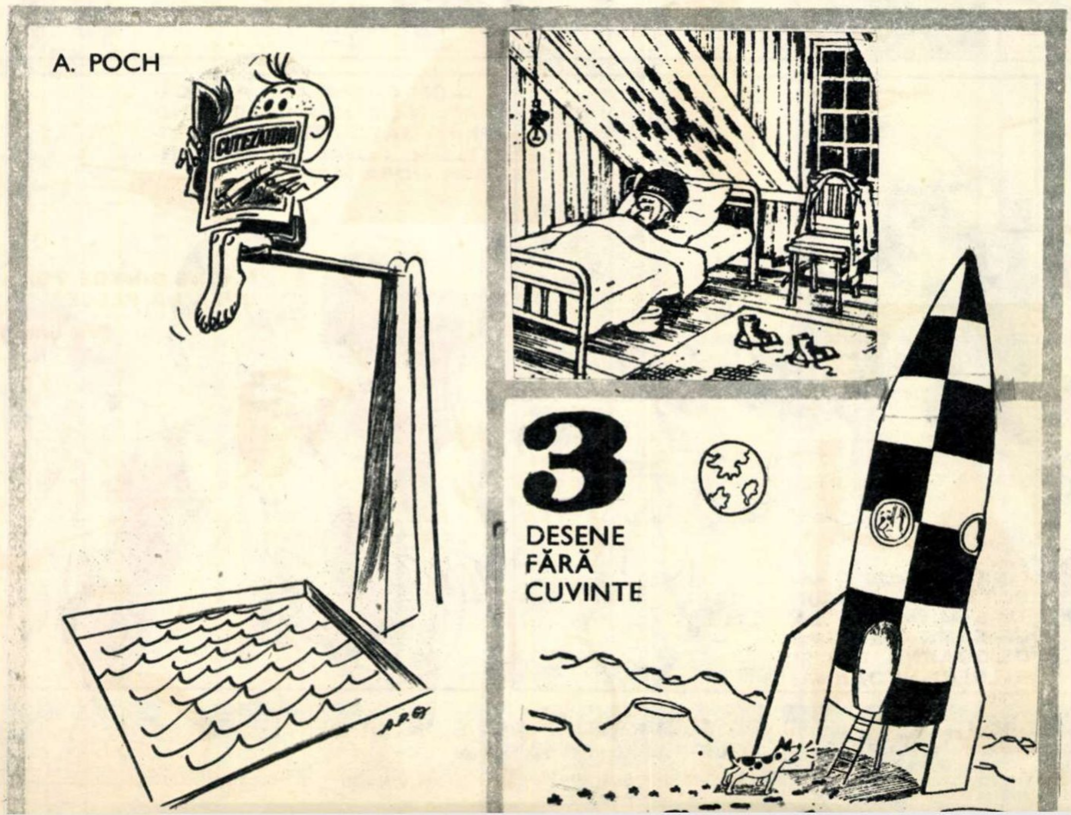

3 DESENE FĂRĂ CUVINTE

Bilet reg

MIU-AL-FLORILOR

Povestire de
Alexandru **MITRU** și Aurel **TITA**
Desene de Ion **DEAC-CLUJ**

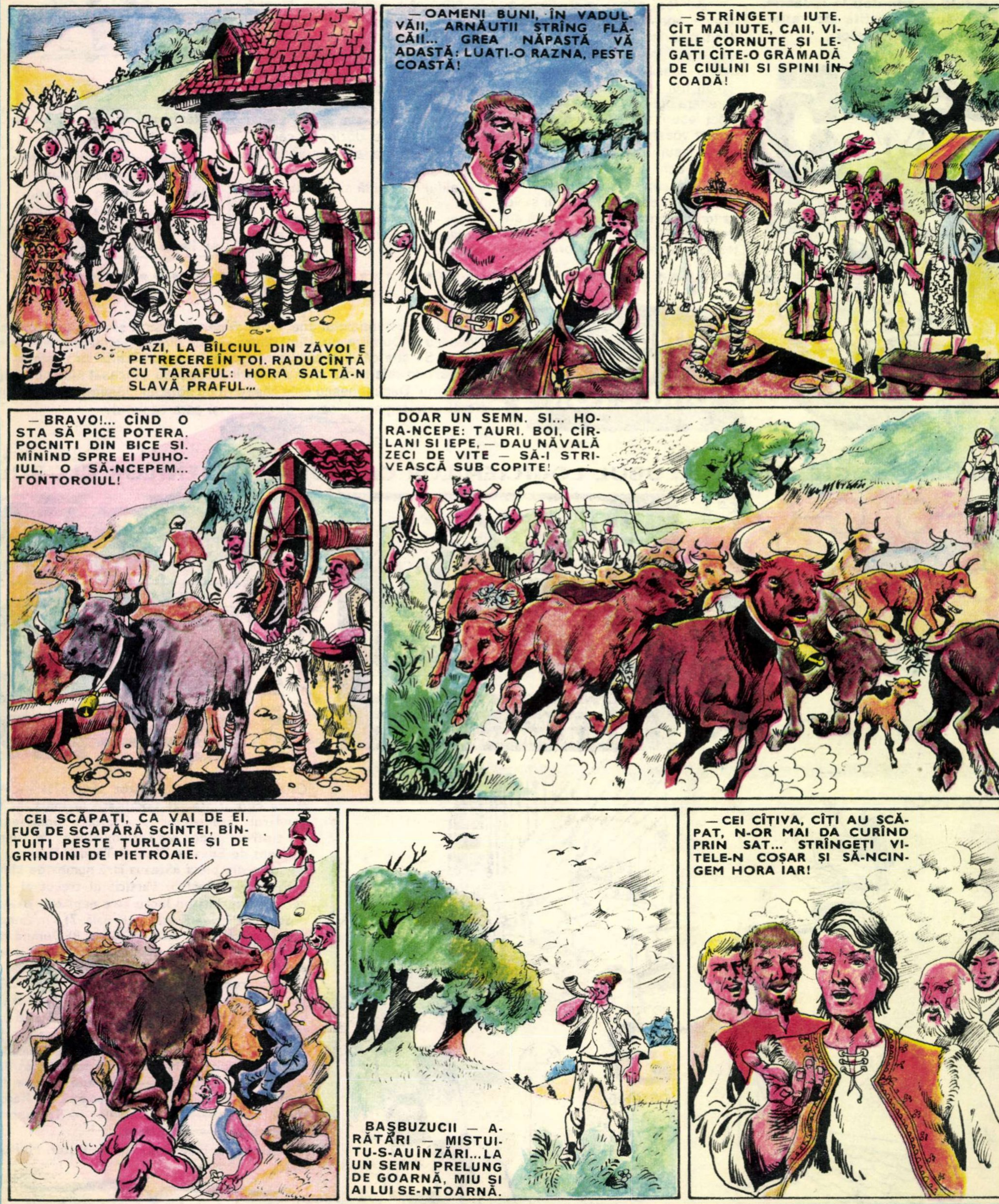
AZI, LA BÎLCIUL DIN ZĂVOI E PETRECERE ÎN TOI. RADU CÎNTĂ CU TARAFUL: HORA SALTĂ-N SLAVĂ PRAFUL...
— OAMENI BUNI, ÎN VADUL-VĂII, ARNĂUȚII STRÎNG FLĂCĂII... GREA NĂPASTĂ VĂ ADASTĂ: LUAȚI-O RAZNA, PESTE COASTĂ!
— STRÎNGEȚI IUTE, CÎT MAI IUTE, CAII, VITELE CORNUTE ȘI LEGAȚI CÎTE-O GRĂMADĂ DE CIULINI ȘI SPINI ÎN COADĂ!
— BRAVO!... CÎND O STA SĂ PICE POTERA, POCNIȚI DIN BICE ȘI, MÎNÎND SPRE EI PUHOIUL, O SĂ-NCEPEM... TONTOROIUL!
DOAR UN SEMN, ȘI... HORA-NCEPE: TAURI, BOI, CÎRLANI ȘI IEPE, — DAU NĂVALĂ ZECI DE VITE — SĂ-I STRIVEASCĂ SUB COPITE!
CEI SCĂPAȚI, CA VAI DE EI, FUG DE SCAPĂRĂ SCÎNTEI, BÎNTUIȚI PESTE ȚURLOAIE ȘI DE GRINDINI DE PIETROAIE.
BAȘBUZUCII — ARĂTĂRI — MISTUITU-S-AU ÎN ZĂRI... LA UN SEMN PRELUNG DE GOARNĂ, MIU ȘI AI LUI SE-NTOARNĂ.
— CEI CÎȚIVA, CÎȚI AU SCĂPAT, N-OR MAI DA CURÎND PRIN SAT... STRÎNGEȚI VITELE-N COȘAR ȘI SĂ-NCINGEM HORA IAR!

Cutezătorii revistă săptămînală. Redacția și administrația: **BUCUREȘTI, PIAȚA SCÎNTEII Nr. 1, telefon 17.60.10**
Tiparul executat la **COMBINATUL POLIGRAFIC «CASA SCÎNTEII»**
Prezentare artistică: POMPILIU DUMITRESCU. Tehnoredactare: LUCIA SICOMAȘ